

BOGOLJUB

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI
LETO XXIV. 1926. ŠT. 2. FEBRUAR.

Koledar za februar 1926.

Mesečni zaveznik: Lurška M. B. (II.)

Namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta: Prostozidarstvo.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni apostolstva molitve	Večno češčenje	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Poned.	Ignacij, šk.	Vsi, ki so našim molitvam priporočeni	Ljublj. franč.	Šol. ss. v C.
2 Torek	Svečnica	Varstvo mladine	Vrabcé	Petrovče
3 Sreda	Blaž, šk.	Visokošolci	Trboje	Žalec
4 Četrtek	Veronika, d.	Katol. lajki	Begunje p. L.	Otovlje
5 Petek	Agata, d. m.	Spovedniki	Kor. Bela	Teharje
6 Sobota	Doroteja, d. m.	Družinsko življenje	Sela p. Š.	
7 Nedelja	2. predp.	Duhovski poklici	Reka Koč.	Teharje
8 Poned.	Janez M. sp.	Bogoslovci	Holedršica	Orize
9 Torek	Apolonija, d. m.	Pogosino prej. sv. obh.	Mirna	Sv. Peter, S. d.
10 Sreda	Školastika, d. m.	Katol. društva	Lichtenl. Lj.	Oalicija
11 Četrtek	D. M. Lurška	Slov. učiteljsvo	Trstenik	Polzela
12 Petek	Evlalija, d.	Naši škojfe	Žabnica	
13 Sobota	Katarina R., d.	Kršč. nauk v šolah	Holič	
14 Nedelja	3. predp.	Poraz tajnih družb	Radoljica	Kozje
15 Poned.	Favstin, m.	Odprava pohujšanja	Bela cerkev	S. Peter p. O.
16 Torek	Julijana, d. m.	Naši fantje pri voj.	Zallog	Podsreda
17 Sreda	Pepelnica	Naši katol. časopisi	Zavratec	Podčetrtek
18 Četrtek	Simeon, šk.	Izpolnj. postne zap.	Sp. Idrifa	
19 Petek	Julijan, m.	Duh spokornosti	Duple	
20 Sobota	Elevterij, m.	Domači in tuji misijoni	Leše	
21 Nedelja	1. postna	Apostolstvo mož	Banjaloka	Podčetrtek
22 Poned.	Stol sv. Petra	Vnema za Mar. dr.	Št. Vid p. B.	Sv. Vid na Pl.
23 Torek	Peter Dam.	Vredni prejem sv. zakr.	Kolovrat	S. Mar. p. Pl.
24 Sreda	Matija, op.	Lajško apostolstvo	Vavtavas	Olmlje
25 Četrtek	Valburga, d.	Duhovne vaje	Trnovo (Kraš)	Sobje
26 Petek	Porfirij, šk.	Duše v vica	Slap	Pištanj
27 Sobota	Leander	Ljubezen do Cerkve	Razdrto	
28 Nedelja	2. postna	Vsi ta mesec umrli	Preloka	Pištanj

Evharistična probuja.

Doberlavas, Četudi ni navada, vendar naj bo dovoljena izjema, da se s hvaležnostjo spomnimo svojega bivšega voditelja in družbenega ustanovitelja č. g. J. Mošica, ki se je poslovil od naše župnije in šel na svojo novo službo v Št. Jurij na Zili. Ne bomo naštevati tu vsestranskih zaslug; omenjamo samo, da je bil goreč organizator mladine, voditelj Katoliškega izobraževalnega društva, Marijine družbe in Marijinega vrtca. Zabeležiti hočemo v prvi vrsti eno dejanje, s katerim si je zarisal v župniji neizbrisni spomin, namreč evharistično probujo naše poprej nazadnjaške župnije. Po petletnem trudu se j. g. Mošicu posrečilo, da zdaj ni dneva brez obhajancev, dočim je bila poprej po ves teden obhajalna miza prazna. Vse stremljenje

in hrepenenje, kakor tudi po večini vse pridige, govori ter prigovori v spovednici, vse je šlo za enim smotrom — ljudi užgati za evharističnega Jezusa in po tej bližnjici voditi duše do popolnosti. Naj reče kdo, kar hoče; naj priporoča katerekoli hoče pripomočke notranjega življenja, tega prepričanja nam nihče ne vzame, da je najlažja in najkrajša bližnjica k notranjemu življenju pogostno ali vsakdanje sv. obhajilo. Če je duša združena z Jezusom, potem ni nobena umetnost, privaditi se takih malih skrivnosti, kot jih priporoča »Bogoljub«. Če je pa Jezus daleč od tebe, je pa čisto nemogoče. G. Mošicu pa želimo, da bi zanesel evharistično probujo tudi v svoj novi delokrog ter osrečil še mnogo človeških src!

BOGOLJUB

Veselite se vedno v Gospodu!

Univ. prof. dr. Gr. Rožman.

(Fil. 4, 4.)

Veseljia smo potrebni, iščemo ga povsod. Prav je! A ne najdejo ga vsi. Gotovo ne tisti, ki ga iščejo v veseljačenju, po katerem boli glava in peče vest. Mi pa bi radi veselja, ki vedno gori v duši,

veselja, da ga v tako žalostnih razmerah še drugim priporoča. Toda, ali se more veselje kar kratkoma ukazati? Čuvstva hodijo svoja pota. Sv. Pavel ne misli na ono čuvstveno veselje, ki kakor blisk ožari

Sv. Družina.

žari kot jasno nebo. Ali je sploh kje na svetu tako veselje? Je!

Sv. Pavel je sedel v rimski ječi — okrog l. 62. — z verigo prikovan na vo-jaka, ki ga je stražil. Iz Filipov, macedonskega mesta, je dobil neprijetne novice. Nastopili so nekateri, »ki oznanjajo Kristusa iz strankarstva, ne iz čistega namena«, in begajo vernike, poleg tega trpé veliko pomanjkanje in pogani jih preganjajo. Vzrokov dovolj, da bi bil sv. Pavel žalosten, a piše jim: »Veselite se vedno v Gospodu! Še pravim: veselite se!« Ali ni to čudno? Pač mora biti sv. Pavel prepoln

dušo, pa hitro zopet zamrje, ampak trajno veselo razpoloženje v duši.

To veselje Gospodovo naj sije vedno v naših dušah kakor vedro pomladansko nebo, katerega nikdar ne pokrivajo težki temni oblaki, ampak na katerem se v prešernem veterčku igrajo srebrni oblački, ki solnca ne zakrivajo, marveč v tisočerihi odtenkih odbijajo njegove zlate, žarke. To veselo razpoloženje je v duši tudi tedaj, ko tekó iz oči solze žalosti, ko kaže obraz poteze trpljenja. To veselje ne ugasne ne v verigah, ne v pomanjkanju, ne v preganjanju.

Kako pridemo do tega trajnega vesellega razpoloženja? Sv. Pavel razkriva Filipljanom trojen vir veselja.

1. »Vaša prijaznost bodi znana vsem ljudem.« Prijaznost v občevarju z vsemi ljudmi, nobenega sovraštva, zavisti ali zaničevanja do nikogar. Ljubezen Kristusova naj vlada med nami, ki se kaže v prijaznosti, milobi, usmiljenju in skromnosti. Prepri, nespornost, ali celo sovraštva uničujejo veselo razpoloženje, kazijo vsako radost, kršijo zadovoljnost. Ako se hočemo vedno veseliti, varujmo se vsega, kar moti medsebojno ljubezen v Gospodu.

2. »Nič najvas ne skrbi.« Moreče skrbi ti uničujejo veselje; kakor težko breme tlačijo dušo, da ne vidi ne solnca ne neba. Ni treba imeti morečih skrbi. Delaj in trudi se, da dosežeš, kar si sklenil, a ne udajaj se skrbem, ki te žalostijo in ti jemljejo veselje in pogum za delo. Imaš sredstvo, s katerim vse težke skrbi preložiš na Vsemogočnega: molite v! Ako česa potrebuješ, prosi; ko si dobil, zahvali Boga. To je vir globokega veselja, kakršno vlada v srcu otroka, ki vse pričakuje in upa od očeta. Nič ni prevelikega, česar ne bi mogel nebeškega Očeta prositi; nič ni premajhnega in nepomembnega, česar ne bi smel ukleniti v svojo molitev. Vse skrbi povej Bogu, ki jih sicer že prej pozna bolj kot ti, a z molit-

vijo otvoriš ventil, skozi katerega izgine iz duše žalost v nič. »Kdor je žalosten, naj moli,« opominja iz modre življenske izkušnje sv. Jakob. Kadarkoli ti bo srce težko, duša polna bridkosti, življenje brezupno — vrzi vse skrbi na Boga, moli, gotovo se ti bo vrnil pogum in veselje.

3. »In mir božji, ki presega vesum, varuj vaša srca.« Najhujši sovražnik resničnega veselja je — greh. Kdor strastem služi, živi v suženjstvu, v katerem ni veselih ur. Smrten greh izžene milost iz duše in s tem posuši vir veselja. Mirna vest je predpogoj za trajno veselje. Duša v posvečujoči milosti se lahko vedno veseli; v rokah božjih, otrok božji je, Bog pa je najboljši Oče, ki svojega otroka nikoli ne zanemarja, ampak mu pomaga s svojo vsemogočnostjo. Veselje je cvet in sad notranjega, dušnega miru. »Kraljestvo božje je mir in veselje v Sv. Duhu.« (Rim. 14, 17.)

Iz teh treh virov črpajmo trajno veselo dušno razpoloženje. To nam pomaga nositi vse težave življenja pogumno in mirno, nam osladi vsako prijetno uro, nam da že sedaj okusiti ono veselje in oni mir, katerega bo našla duša, ko se združi nekoč s Kristusom, ki nam je cilj vseh želja in vse ljubezni.

Družinsko veselje.

Univ. prof. dr. Jos. Ujčič.

1. Človeška narava je taka, da se more človek pravilno razvijati in vzgajati prav le v družini. Potom družine pride človek na svet, družina skrbi za njegovo telesno, duševno in duhovno življenje. Samo družina je zmožna one ljubezni, ki jo potrebuje novorojenček.

Le očetu je dala narava očetovsko srce, ki bije za otroka, le materi je dala narava materinsko naročje, v katerem uživa dete prvo ljubezen, in ta ljubezen ostane ukoreninjena v njegovem srcu do smrti; kajti, če človek vse pozabi, svoje matere ne pozabi nikoli, kakor tudi mati nikoli ne pozabi in ne more pozabiti svojega otroka.

2. Nekateri politični pisatelji, ki pa se nahajajo na krivih potih, zahtevajo, naj bi se otrok ločil od družine ter izročil državnemu zavodu v oskrbo in vzgojo; — ta zahteva je povsem protina-

ravna, ker hoče siloma raztrgati najbolj nežne vezi, ki jih pozna človeško srce.

Družina je ona celica, iz katere se je razvila država; družina je bila prej nego država. Iz tega sledi, da ima družina gotove prirojene pravice, katerih ji ni dala država, temveč Stvarnik, kot začetnik človeške narave. Teh pravic ji ne more odvzeti nobena sila na svetu; vsak tak poskus bi bil poseganje v božje pravice. —

3. Med temeljne pravice, ki jih ima družina, spada pravica, da smejo starši vzgajati svojo decu po svojem verskem prepričanju. To moramo naglašati posebno danes, ko bi nekateri krogi radi izrinili iz vzgoje vsak verski vpliv ter streme za tem, da bi — kot pravijo — vzgojo »laizirali«. Laizirana vzgoja pomeni po domače povedano: vzgoja brez Boga.

Jasno je, da bo vsaka krščanska družina smatrala za svojo sveto dolžnost, da vzgaja otroke v krščanskem duhu, in da mora obsoditi vsako strem-

Bernardka pred vstopom v samostan.

ljenje, ki hoče verska načela postaviti v ozadje ali jih popolnoma izriniti.

Samo mladina, ki je vzgojena v krščanskem duhu, bo napredovala tako, da bo v radost svojim staršem in svojim vzgojiteljem. Seveda je potrebno, da se krščanska vzgoja v družini ne vrši samo z lepimi nauki, temveč tudi s svetimi zgledi.

4. S tega stališča je nujno potrebno, da imajo starši najprej pravi pojem o otroku.

Otroka morajo smatrati kot poseben nebeški dar; otroci utrjujejo vez med očetom in materjo. Radi tega vidimo, da so prav za prav le oni zakonski srečni, ki morejo gledati na lasten rod. Zato tudi narodni jezik omenja otroke kot božji blagoslov, saj pravimo o materi, da se nahaja v blagoslovljenem stanju. Čim več otrok, tem večji je božji blagoslov; zato opisuje že psalmist (Ps. 127, 3) v pesniškem poletu srečo take družine, ko poje o pravičniku »tvoja žena je kakor rodovitna trta v notranjosti tvoje hiše: tvoji sinovi, kakor oljčne mladike okrog tvoje mize: glej, tako bo blagoslovljen človek, ki se boji Gospoda.« Iz teh besed vidimo, da bi bilo popolnoma protiversko, če bi kdo učil, da je veliko število otrok nesreča za družino. Res je, da pomeni veliko število otrok tudi veliko skrbi: toda, čeprav so skrbi neprijetne, vendarle niso nikako zlo.

Skrbi utrjujejo človeško voljo in nas nagibljejo k večjemu zaupanju na Boga.

Tudi z vzgojnega stališča ni zdravo, ako ima družina enega samega otroka: takemu otroku posvetijo starši ne samo vso pozornost, temveč preveč pozornosti. To je za otroka zelo škodljivo. Dalje manjka takemu otroku primerne družbe; res je, da so starši za otroka najlepša družba, toda otrok potrebuje tudi otroške družbe in te nima, ako je edinec v družini. Tak edinec ne more tekmovali v dobrem z brati in sestrami.

5. Zlasti žalostno je, če pride po takega edinca — smrt. Starši izgube v takem slučaju vse, o čemer so mislili, da jim bo na večer njihovega življenja v tolažbo in podporo. Že prerok Caharija opisuje, kako huda je žalost, ko objokujejo starši edinca: et plangent eum planctu quasi super unigenitum (Cah. 12, 10). Ko bi starši uvaževali, da more tudi njih družino zadeti taka nesreča, bi pojmovali zakonsko življenje mnogo bolj resno ter bi bili Bogu hvaležni za večje število otrok.

Če imajo več otrok, imajo tudi več upanja, več tolažbe in več veselja.

6. Kot rečeno, morajo starši skrbeti za vzgojo svojih otrok ne samo z lepimi nauki, temveč tudi s svetimi zgledi.

Bernardka kot redovnica.

V navzočnosti svojih otrok se morajo varovati ne samo vsakega greha, temveč vsakega dejanja, ki bi moglo biti malim v spotiko. Zlasti se morajo varovati sirovih besed, medsebojnih preprirov, da o pijanosti in bogokletju niti ne govorimo. Spomin na starše mora ostati otroku za vselej tako svet, da ga bo spodbujala misel na starše še po njih smrti k dobremu in plemenitemu življenju.

7. Ako hočemo, da bo družina srečna, mora vsak družinski član izvrševati svoje dolžnosti. Oče mora delati za družino, varovati pred drugimi ugled in čast bodisi svoje žene bodisi svojih otrok. Nikakor ne razumemo, še manj pa moremo odobravati, če oče govori o napakah svoje družine pred znanci. Seveda velja isto tudi o ženi. Te imajo večkrat napako, da rade »pojamrajo« čez svojega moža in čez svoje otroke. Od staršev pa se naučijo takega vedenja tudi otroci: posledica je, da je družinsko življenje, ki bi moralo biti skrito pred javnostjo, naravnost razgaljeno pred vsemi sosedi in prijatelji.

To ni niti malo pametno, še manj pa koristno ali vzgojno.

8. Družina je in mora ostati svetišče. V svetišče stopamo vedno z globokim spoštovanjem; prav tako mora biti človek napolnjen s plemenitimimi mislimi in spoštljivimi čustvi, ko stopa v krščansko družino. Na obiske ne sme iti z namenom, da bi tam poizvedoval o strogo družinskih zadevah, naravnost nesramno pa bi bilo, ko bi o takih stvareh pripovedoval drugod.

Ako hočemo, da ostane družina res svetišče, mora vladati v družini Kristus. On mora biti nevidni voditelj naših družin, vsi

družinski člani morajo biti zedinjeni v Njegovem Srcu, potem bo vladal pri vseh le en duh in ena misel. V taki družini se ni bati, da bi prišlo do večjih razprtij; nesoglasja pa, ki se pojavijo tudi pri najboljših ljudeh, bodo kmalu pozabljena.

9. V Nazaretu vidimo vzor družine. Sv. Jožef ves v skrbah za Marijino čast in za Kristusovo življenje; Marija zvesta in vdana nevesta ter skrbna hišna gospodinja. Čeprav sta bila oba z visokega rodu (saj sta bila, čeprav uboga, iz Davidove družine), sta oba opravljala najbolj preprosta ročna dela. S tem sta posvetila naše vsakdanje skrbi in naše vsakdanje delo.

Pri vseh skrbah in pri vsakem delu sta imela v mislih Kristusa, ki je bil njihova tolažba in veselje. Delal je z njima kakor delajo otroci v drugih družinah. Sprva je pomagal materi, pozneje sv. Jožefu ter je postal sam rokodelec; vsi pa so bili združeni v nebeški ljubezni in v vsakdanji molitvi.

Ako hočemo, da postanejo naše družine res srečne in vesele, je potrebno, da obrnemo svoje oči na sveto Družino v Nazaretu. Pri Njej najdejo najlepše nauke bogati in ubogi, učeni in neuki. Tam se naučimo delavnosti, molčečnosti, požrtvovalnosti, ponižnosti, pokorščine, zlasti pa prave družinske ljubezni. Zato moli Cerkev na praznik sv. Družine: »**Razsvetli nas, Gospod, z zgledi svoje družine in vodi naše korake na potu miru.**« (Antiph. ad Benedict.) Zato priporoča sv. Cerkev bratovščino sv. Družine, ki bodi vzor vsem našim družinam.

Blažena Bernardka iz Lurda.

Dekan bogosl. fak. dr. L. Ehrlich.

Dne 14. junija 1925. leta je dvignila Cerkev Bernardko Soubirous iz Lurda na altar; v cerkvi sv. Petra je zablestela slika najskromnejše in najpreprostejše deklice pred nešteti množicami v nepopisnem žaru tisočerih luči; navzoč je bil njen brat Peter in njene tri nečakinje.

Njeno življenje je od začetka do konca tako otroško preprosto in skromno! L. 1844. rojena v Lurdu, pase ovčice, hodi v hosto nabirat drva; uči se težko, ostane vse življenje le bolj nevedna; l. 1864. stopi

v samostan, kjer živi brez pomena; pomiva posodo, streže bolnikom, poučuje otroke in leta 1879. umrje pozabljena in skrita v samostanu v Nevers-u.

V to tako vsakdanje in tiho življenje je posegla nenadoma nadnaravna sila ter odkazala tej deklici izredno poslanstvo za našo dobo! — V 19. stoletju je hotela ošabna veda odstaviti Boga v imenu napredka in znanosti; rekli so laži-učenjaki: Boga ni, ker ga ne vidimo, ne slišimo, ne otipljemo. Narava je sama vse ustvarila,

človek je odgovoren le sebi, in se mu ni bati nadnaravnih sil.

Marija, ki zmaguje nad vsemi krivimi nauki in ki je posredovalka vseh milosti, je hotela rešiti čast svojega sina pred modernim svetom ter ustvariti tako sveetišče, kakor ga od početka sveta še ni bilo: s tolikimi čudeži je hotela obsuti in presenetiti svet, da bi udušila vse drzne klevete bogotajcev. Izbrala si je v to svrho

Te vzdihne in prošnje pa nosi proti nebu Brezmadežna ter jih mogočno zagovarja pri svojem Sinu. Rak, jetika, goba, zlomljene kosti — so se pozdravili v Lurdu in zdravniki gledajo, preiskujejo in strmiijo: njihova znanost v Lurdu odpove.

Bernardka je videla prve čudeže, a potem je izginila iz Lurda; njeno poslan-

Relikviarij bl. Bernardke. Njeno nestrohnjeno truplo je prav tako, kot se vidi na sliki.

navidezno najslabše orodje, Bernardko iz Lurda ter se ji prikazala 22krat od 11. februarja do 16. julija 1858. Poslanica nebeske Kraljice se je glasila: »Želim videti tu veliko ljudi, ki bodo prihajali v procesijah, cerkev, velika cerkev naj se mi zida! Molitve in pokore je treba.« V znak posebnih milosti, ki jih bo na tem kraju delila trpečemu človeštvu, je na njeno besedo prišel studenec iz peščenih tal.

S tem se je začela čudovita romarska pot v Lurdu. Na milijone ljudi je prihajalo tja, nad 7000 čudežev se je tam zgodilo! Tam ljudstvo drugače moli kakor drugod. Kadar nesejo škofje Najsvetejše v procesiji, zaori proti nebu iz tisoč grl oni pretresljivi klic: »Jezus, sin Davidov, daj da vidim; daj da slišim, daj da hodim!« Na zemlji leži na stotine bolnikov, ki so podobna trpečega človeštva.

stvo je bilo končano; začela se je v Lurdu proslava Brezmadežne, Bernardka pa se je skrila v samostansko zatišje v Neversu, da bi postala tudi sama svetnica. Marija ji je bila rekla: »Storila te ne bom srečne na tem, pač pa na onem svetu.«

Ko so l. 1876. posvetili v Lurdu veličastno baziliko, kjer je bilo navzočih 35 škofov, 3000 duhovnikov in 100.000 vernikov, so povabili Bernardko k temu slavlju, a ona ni hotela zapustiti samostanskega zatišja. »S. Marija Bernardeta« je v pokori, molitvi, molčečnosti in pozabnosti služila Bogu. O svojih prikaznih tujcem in radovednežem ni hotela govoriti, pač pa je o njih pripovedovala otrokom v šoli. Miljena podoba Brezmadežne, kakor jo je gledala, jo je spremljala vse življenje, in ko so otroci v Neversu vprašali, če je bila Brezmadežna res tako lepa, je odgovorila: »Tako lepa, da koprnim po smrti, da bi jo mogla spet zagledati.«

Pred smrtjo je škofu pod prisego za-
trjevala: »Da, videla sem jo, res sem jo
videla«, in v koprnenju po Brezmadežni
je splavala njena čista duša v brezkončne
daljave večnosti.

Kot bi hotel Bog potrditi proglašenje
Bernardke za blaženo, se je letos 21. ju-

nija, teden dni pozneje, zgodil v Lurdu
izreden čudež: Bilo je 6000 Katalancev iz
severne Španije ta dan v Lurdu in ž njimi
je prišla 46letna Julija Ventura iz Barce-
lone, ki je bila že devet let na postelji. Ni
mogla zaužiti več trdne hrane, živela je
samo od mleka in mogla le šepetaje govo-
riti; jetična je bila v zadnjem stadiju. V

»In dal ti bom ključ nebeskega kraljestva.« (Za obletnico kronanja sv. očeta Pija XI.)

Lurdu je večkrat omedlela. 21. junija se je kopala v lurški vodi in je hipoma vstala in zaklicala, da je zdrava. Govorila je ta-

koj glasno in zahtevala hrane. — Preiskalo jo je 15 zdravnikov, ki so soglasno potrdili ozdravljenje.

Sv. Družina, zgled bogoljubnosti.

Vzgojni vodja M. Štular.

Kakor ima vsak posameznik lep zgled krščanskega življenja v svojem patronu ali zaščitniku, čegar ime nosi, in ki ga naj tudi v dobrem posnema, da bo vreden njegovega imena, tako ga ima tudi vsaka družina v sv. Družini nazareški. Sv. Družina je vsem krščanskim družinam zlasti prelep zgled bogoljubnosti.

Tam so Boga nad vse ljubili, greh pa nad vse sovražili. Marija in Jožef sta neizrekljivo ljubila Jezusa, Sina božjega. Vsi trije pa so v skupni ljubezni goreli do nebeškega Očeta. To svojo ljubezen do Boga so kazali v pobožni molitvi in v zvestem izpolnjevanju svojih dolžnosti.

Da, v Družini nazareški so molili pobožno kakor angeli večkrat na dan, sicer pa svoje delo in trpljenje Bogu darovali, kar je molitev. Zato lahko rečemo v širšem pomenu, da je sv. Družina vedno molila.

Kako je pa v vaši družini, ali kaj molite? — Neizrečeno velik je pomen molitve, zlasti skupne molitve v družini. Pri taki molitvi je Gospod Jezus nevidno sredi med vami in blagoslovlja vašo molitev in vašo družino. Morda ste se že posvetili presv. Srcu. Najlepše je, da se zbirate vsak dan okrog Njega, svojega Kralja in opravljate skupno družinsko molitev. Molitev je korenina družinske sreče. Starši, ki radi molijo, so dobri starši in Bog jim da svojo pomoč pri vzgoji otrok, kar je njihova najsvetejša dolžnost. Dobro vzgojeni otroci pa so čast in sreča za starše.

Molitev prede vezi ljubezni med zakonskimi, med starši in otroci. Ljubezen do molitve obdaja starše v očeh njihovih otrok z žarom svetosti, zato jih ljubijo in zares spoštujejo. Marsikdo je že tako globoko zabredel na slaba pota, da je izgubil spoštovanje do svojega božjega in svetega, le spomin na pobožne starše mu je ostal še svet in mu je bil kot svetla zvezda vodnica na rešni poti do vere in sreče. Spodbujen po svetlem zgledu svojih pobožnih staršev, je začel tudi sam zopet moliti in Bog mu je podal rešilno roko.

Molitev je blagoslov za družinsko delo in neusahljiv vir tudi časnega blagostanja, tako rekoč Jožefova žitnica, iz katere žito nikdar ne poide. Res je: kjer se molitev glasi, tam blagoslov božji rosi.

Pa tudi je res, da kjer je molitev doma, tam je poštenost doma, tam za greh ni prostora; ker molitev vlije v srce strah božji, strah božji pa prežene greh.

Res, da se lahko primeri kaka nerodnost tudi v najboljši družini, a to je samo človeška slabost, ki se dogodi mimogrede, pa zopet izgine, a se ne nastani za stalno. Kjer se stanovitno moli, ondi se greh ne more ugnezditi. Pred molitvijo izgine kakor sneg pred pomladanskim solncem. — In kjer ni greha, tam je mir božji in sreča, četudi ni bogastva, saj bogastvo in sreča nista istovetna. Koliko je bogatih družin, ki niso srečne in koliko je siromašnih, ki žive v miru, zadovoljnosti in sreči. Ravno v tem smislu je rekel stari Tobija svojemu sinu: »Nikar se ne boj, moj sin! Revno sicer živimo, pa veliko dobrega bomo imeli, ako se bomo Boga bali in se vsega greha ogibali in dobro delali.« (Tob. 4, 23.)

Tako je v družini, kjer se moli: dobra vzgoja, sloga, mir, zadovoljnost in blagoslov božji.

Kjer pa v družini molitve ni, tam se živi nerodno in godi vse narobe. Tam so otroci podivjani. Brez molitve rastejo revčki, kakor na polju plevel brez rose in dežja. — V taki hiši, kjer ne molijo, so na dnevnem redu prepiri in razprtije. Tam se ugnezdi greh, ki je dinamit za družinsko srečo. Z grehom se naseli pomanjkanje in beda in nezadovoljnost in nesreča.

Ali ni tako po mnogih naših družinah, zlasti po mestih, trgih in industrijskih krajih? Zastrupila jih je laži-kultura in jim napolnila srce z napuhom, da so pozabili na Boga in torej tudi na molitev. Mnogo javkajo o pomanjkanju. Če pa pomanjkanja ne čutijo, jih pa tarejo druge nadloge.

Otroke si pogosto sami določujejo in si s tem sami šibe režejo, ki jih neusmi-

ljeno tepejo s svojo surovostjo, nerodnostjo in nehvaležnostjo.

Tako je tam, kjer se ne moli: »Veliko šib pride nad grešnika.« (Ps. 31, 10.)

Sv. Družina je kazala svojo bogoljubnost dalje v tem, da je zvesto izpolnjevala svoje dolžnosti: verske in stanovske. — Hodili so vestno, kakor je bila navada pri Judih, vsako soboto v shodnico molit in poslušat besedo božjo, ki se je tam brala in raz-

lagala. Trikrat na leto: o veliki noči, o binkošti in o prazniku šatorov jih vidimo, kako romajo na božjo pot v Jeruzalem. To je bila dolžnost za vsakega moškega, ki je bil že dovršil 12. leto. Ni pa bila dolžnost za žene in ne za Sina božjega. In vendar vidimo poleg sv. Jožefa tudi Jezusa in Marijo. Storila sta torej v verskem oziru več kakor je bilo ukazano. Enako vestno je izpolnjevala sv. Družina tudi vse druge, takrat še veljavne verske

Svečnica. — »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika po svoji besedi v miru...«

in obredne predpise, pa ne samo po črki kakor farizeji, ampak v duhu ljubezni in pokorščine do nebeskega Očeta.

Ko bi bile take tudi vse naše družine, da bi poleg molitve gojile pravo versko življenje, vršile praktično krščanstvo! — Hvala Bogu, dandanes je vedno glasnejši klic zlasti med mlajšo inteligenco: »Nazaj k praktičnemu krščanstvu! Ni dovolj vero samo v srcu imeti, kaži jo tudi na zunaj z neustrašenim priznanjem krščanskih načel in z življenjem po teh načelih!«

Znaki praktično krščanske družine so zlasti trije:

a) da hodijo vsi družinski člani redno vsako nedeljo in praznik k sv. maši;

b) da vestno držijo postno zapoved;

c) da prejemajo sv. zakramente: izpoved in sv. obhajilo, če ne že večkrat, kakor Cerkev želi in priporoča, pa vsaj o velikonočnem času. — To so trije bistveni znaki krščanske družine. Kjer teh ni, se ne more reči, da bi družina bila krščanska, pa četudi so vsi krščeni in morda tudi v politiki soglašajo s katoličani. Taki so polovičarji, ki niso v čast krščanskemu imenu in so v potuho verskim nasprotnikom.

Kot četrti znak bi v dandanašnji moderni dobi, ko se toliko bere, lahko ome-

nili tudi časopisje. V res krščansko družino spada samo časopisje, ki je pisano v pravem katoliškem duhu. — Kjer imajo veri sovražen časnik, je slabo znamenje za njihovo versko prepričanje in nevarno za njihovo vero, ker jim jo bo veri sovražen časopis na tihem izpodjedel kakor izpodje črv žitne bilke.

In zopet rečemo: čast in priznanje družinam, ki imajo tu navedene znake praktičnega krščanstva na sebi! Na kmetih je še, hvala Bogu, večina takih, v mestih pa žal le manjšina. Preveč jih je oplazila laži-kultura in jih odtujila Bogu in Cerkvi. Mnogi so tako omejene pameti in mislijo, da se kaže gosposčina in izobrazba (inteligenca) v tem, če ne hodijo k maši in k zakramentom, bero brezverske časnike in natepajo vsak petek meso.

Blagor družini, ki pozna pot v cerkev, k izpovednici in obhajilni mizi in hodi po njej. Ta pot drži do časne in večne sreče.

Žalostna pa družina, ki pozna samo pot v kino in gledišče, v gostilno in plesišče! Šla bo mimo cerkve v pogubljenje!

Na konec resno vprašanje: Na kateri poti ste vi?

„Imamo očeta!“

(Za 12. februar kot obletnico kronanja sv. očeta Pija XI.)

S. S.

Čudno lepe so gore v večerni zarji zahajajočega solnca, vse lepše kot pri slepeci dnevnih svetlobi. Sv. leto — solnce na nebu katol. življenja — se je tudi poslovilo od nas, zatonilo je za gorami večnosti za cel četrt stoletja. A še nas ogrevajo njegovi topli žarki, še je razlita po vsem katoliškem svetu večerna zarja svetega leta. In v žaru te zarje sije — lepše ko kdaj — podoba sv. očeta Pija XI., očeta 300 milijonov broječe družine. V luči te zarje vse bolj živo raste zavest, da smo vsi ena sama velika družina, da imamo vsi enega, skupnega očeta.

Imamo očeta! ... Kako prisluhne brezbožni svet v nestrpnem pričakovanju ob smrti vsakokratnega papeža. Petrov prestol, slavni, tisočletja stari prestol, zopet izprazen — morda, morda se bo

tu pretrgala slavna vrsta Petrovih naslednikov. Saj je ravno 20. stoletje videlo toliko kraljevih prestolov zrušiti se v prah! — Blazno upanje brezbožnikov. Kristus ni lažnik in on je slovesno zardil: »Ti si Peter, skala ... in peklenska vrata je ne bodo premagala.« (Mt. 16, 18.) Zato pa toliko pravega, prekipjavajočega veselja v milijonskih srcih, ko se po izvršeni izvolitvi novega papeža bliskovito razširi po vsem svetu: »Imamo očeta — habemus papam«. V znak tega veselja se dan kronanja slovesno obhaja v vsej kat. Cerkvi, milijoni vernih sinov obnavlja in zagotavlja nanovo vdanost in ljubezen svojemu očetu.

Dne 12. februarja obhajamo četrto obletnico kronanja sedanjega sv. očeta, Pija XI. Naj nas v teh težkih časih, posebno še ta dan, navdaja tolažilna zavest:

imamo očeta! Brez njega bi bili sirote, zbegane ovce brez pastirja, ki bi jih sovražnik brez truda razkropil, uničil. To predobro vedo nasprotniki Kristusovi, od tod njih brezmejno sovraštvo do sv. očeta. A ker v svoji onemogli jezi, v svoji brezupni nemoči ne zmorejo drugega, pa lažejo, obrekujejo, sramote vse, kar je v zvezi s papeštvom: vero, Cerkev, duhovnike, verne katoličane. Sramote nas s hlapci papeževimi, s sužnji Rima. Toda nas ne doseže to sramotenje, previsoko nas je povzdignila svoboda otrok božjih. Samo mi — in samo mi, katoličani — moremo s ponosom trditi, da nismo nikomur hlapci. Med vsemi vladarji sveta samo sv. oče nima podložnikov, sv. oče ima samo zveste vernike, ljubeče sinove!

Zato pa veljaj 12. dan svečana, ko se bo v naših cerkvah slovesno praznovala obletnica kronanja Pija XI., vsa naša ljubezen sv. očetu. Saj smo mu jo dolžni in vreden jo je. Neki pisatelj pravi, da je spoštovanje in ljubezen do sv. očeta bistven znak prave katoliške pobožnosti. Kakor je nemogoče, da bi bil goreč katoličan, ki ne bi častil in ljubil božje matere Marije, tako prav gotovo ne bi bil pravi katoličan, kdor ne bi spoštoval in ljubil sv. očeta.

Dolžni smo sv. očetu ljubezen. Zakaj namestnik Kristusov je v najpopolnejšem pomenu, drugi Kristus, vidna glava skrivnostnega telesa Kristusovega, svete

Cerkve. Ko ljubimo sv. očeta, ljubimo Kristusa. Zakaj, kjer je Peter, tam je Kristus!

Sv. oče zasluži našo ljubezen. Strahotno je namreč njegovo breme, njegova služba vseh služb najtežja, velika njegova odgovornost. V njegovih rokah je takorekoč usoda sto in sto milijonov duš. Kdor je veren sin svojega očeta, mu bo lajšal to strašno breme s svojo ljubeznijo. Ljubezen za ljubezen! Sveti oče Pij X. je svoj čas zaklical: »Kdor je Kristusov, naj se mi pridruži!« Tudi danes se zdi, da nam kliče Pij XI.: »Kdor je Kristusov, naj se me oklene s svojo ljubeznijo!«

Ta naša ljubezen pa bodi dejanska in res katoliška. Zato molimo, veliko molimo v velike namene našega sv. očeta, v tiste namene, ki so tudi najsrčnejša želja Kristusa Gospoda: Mir in edinost! »Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem«, je geslo Pija XI. Vsi tako bridko občutimo v naših težkih časih, kako zelo potrebujemo miru, tistega miru, ki ga svet ne more dati. Sprosili si ga bomo, če bo vsa Cerkev z vrhovnim poglavarjem na čelu vztrajno molila.

In za edinost molimo. Za to je Kristus najbolj goreče molil pri zadnji večerji in sedanjemu sv. očetu je najbolj pri srcu ista iskrena prošnja: »Da bi bili vsi eno!«, da bi se vrnilo milijonsko število razkolnih bratov nazaj v zavetje matere Cerkve, da bi se čimprej zacelila strašna rana na telesu Kristusovem, ki jo je zadal razkol.

Odpuščenje malih grehov izven spovedi.¹

Prof. dr. Fr. Jerè.

Da na svetu ne moremo priti do polne dušne čistosti in do blaženosti, je kriv mali greh. Pa kako pogosten je! V marsičem grešimo vsi. (Jak 3, 2.) Ako rečemo, da nimamo greha, sami sebe varamo in resnice ni v nas. (1 Jan 1, 8.) Toлика je naša slabost, da kljub vsem milostim in vsej dobri volji spet in spet omahnemo in grešimo vsaj za trenutek in v malih rečeh.

Tudi mali greh je veliko zlo. Je žalitev neskončne dobrote, nehvaležnost do največjega dobrotnika in pomanjkanje božje ljubezni. Mali greh zmanjšuje našo gorečnost in iskrenost. Kjer pa ta

ponehuje, hira vse notranje življenje: manjša se hrepenenje po dobrem, ginejo dušne moči. En sam popolnoma prostovoljno storjen in ne takoj izbrisan mali greh more včasih najlepše krepostno življenje v njegovem razvoju zadržati. Zlasti ovira mali greh občevarje z Bogom v molitvi. Otroško zaupni pogovor z Bogom je prednost čistih in ljubečih duš. Poleg tega po malem grehu vest polagoma otopi. Ponavljanje malih grehov vodi v navado, slaba nagnjenja postanejo močnejša in vedno bolj vlečejo človeka od Boga. Zato ponavljanje

¹ Prim. Scharsch, Die Devotionsbeichte, Vier Quellen Verlag, Leipzig.

malih grehov rado vodi v veliki greh. Ne pozabimo končno, da si z malimi grehi nakopavamo časne kazni, ki bo treba zanje trpeti v tem življenju ali v vicah.

Te zle posledice malih grehov se zlasti pokažejo, ako male grehe prostovoljno ponavljamo ali v njih ostanemo. Čim prej pa se jih otresemo, tem manj oškodujemo svojo dušo. Zato skušajmo, če smo grešili, kolikor mogoče hitro se greha iznebiti. Imamo za to poleg spovedi veliko sredstev.

Tako sredstvo je najprej obujenje popolne božje ljubezni. Po sv. Tomažu Akvinskem sta si iskrena ljubezen do Boga in mali greh v takem nasprotju, da ne moreta biti hkrati v človekovi duši. Če pride v dušo mali greh, zmanjša gorečnost božje ljubezni; če pa se božja ljubezen v duši znova obudi, se mora greh umakniti. Torej vse, karkoli gane človeka, da obudi božjo ljubezen, pripomore k odpuščenju malih grehov. In koliko je takih prilik! Pri premišljevanju, pridigi, branju nabožne knjige, molitvi, prejetanju sv. zakramentov, pobožni rabi blagoslovljenih reči, z milostjo, ki deluje v duši, in s spodbudno besedo ali lepim zgledom bližnjega se more obuditi božja ljubezen. Vse to je tudi sredstvo za odpuščenje grehov. Čim močnejša je ljubezen, tem več malih grehov odpusti. Popolna ljubezen namreč izbrisa male grehe v toliki meri, v koliki odpravi iz duše prostovoljno nagnjenje do njih. Ako je božja ljubezen tako močna, da odpravi nagnjenje do vseh malih grehov, izbriše vse. Takim, ki so v milosti božji, ne bo težko obuditi popolne ljubezni, saj je po besedah sv. pisma božja ljubezen razlita

v naših srcih po Sv. Duhu, ki nam je dan. Kakor je pljučam naravno, da dihaajo, tako je dušam, ki so v milosti božji, naravno, da obujajo popolno ljubezen.

Prav tako izbrisa male grehe popolno kesanje, ki ni nič drugega kakor popolna ljubezen. Popolno kesanje izbriše pred vsem tiste male grehe, na katere se neposredno nanaša. Ako pa je njegova notranja sila tako velika, da uniči vsako nagnjenje do vseh malih grehov, more izbrisati tudi vse male grehe, ki so tedaj v človekovi duši.

Večina bogoznancev uči, da zadostuje za odpuščenje malih grehov tudi nepopolno kesanje; kajti tudi s takim kesanjem se duša odvrne od storjenih grehov in se iznova obrne k Bogu s prošnjo, naj ji krivdo odpusti.

Mali grehi se nam dalje odpuščajo z vsemi spokornimi deli, ki jih storimo z namenom, da bi se nam grehi odpustili; kajti podlaga takih del je popolno ali nepopolno kesanje. Taka spokorna dela so: post, potrpežljivo prenašanje nadlog, zatajevanje čutil, zvesto spolnjevanje stanovskih dolžnosti in dr.

Tudi izvrševanje kreposti, ki sicer nimajo spokornega značaja, pa se v spokornem duhu Bogu darujejo, izbrisa male grehe. Ako so pa kreposti združene s čuvstvom božje ljubezni, spokorni namen še potreben ni. Sem spadajo vsa dela duhovnega in telesnega usmiljenja, zlasti miloščina v vsaki obliki. Kdo ne ve, kako pogosto hvali sv. pismo miloščino kot sredstvo za odpuščenje grehov?

(Konec prihodnjič.)

Misijonarji.

Fr. Coppée. — Posl. prof. J. Šolar.¹

Očete-misijonarje Vnanjih zavodov, ki so mi bili dolgo časa potopljeni le v čar in poezijo mladostnih spominov, sem pred kratkim prav od blizu videl. Videl sem jih v eni najslovesnejših ur njih redovnega življenja. Njihov gojenec, plemenit mladenič, ki sem bil z njim dobro znan, me je povabil k pretresljivemu obredu, ki se vrši ob odhodu tovarišev v misijone.

Ne bom poskušal opisovati obreda. Dovoljeno mi bodi le, da zabeležim najsil-

nejše vtise, ki so se zarežali najgloblje v mojem srcu.

Mudili smo se najprej na vrtu. Golo drevje je štrlelo v meglen jesenski dan. Visoka okna starih poslopij, zidanih v nekdanjem dostojanstvenem francoskem slogu, so zrla na duhovništvo in ljudstvo, ki je po ravnih, z grmičjem obraslih potih hitelo skupaj na poziv kitajskega zvonca. Glej tam v kotu vrta se je visoko dvigal kip Device in se kopal v zlatem dežju pla-

¹ Za misijonski praznik 2. februarja.

menčkov, ki so vztrepetavali vrh belih sveč. Pred njo pa je bilo zatopljenih v molitev 10 odhajajočih očetov.

Gledal sem oddaleč njih hrbte in njih ramena, ki kmalu sprejmejo nase toliko naporov, gledal njih uklonjene tilnike, kakor da jih že nudijo rablju pod meč. Kleče so peli v ljubkem napevu litanije, navzoči pa so jim stoje odgovarjali »Ora pro nobis« — »Prosi za nas«. Ko pa so zapeli »Kraljica apostolov, Kraljica mučencev, Kraljica spoznavalcev«, tedaj je padlo vse na kolena v mrtvo listje. Tisti hip pa sem začutil, kako je množici in meni skrivnostno podrhtavalo srce. Iz sočutja z mladeniči, ki so se posvečali smrti, nas je nehote obsla tesnoba, ki je potrla Jezusa na večer njegove žrtve, ko je molil v oni usodni noči v gaju temnih oljk.

A to ni bil še najsvečanejši trenotek slovesnosti.

Ob koncu litanij smo sledili poslavljajočim se v kapelo, kjer sta nas objela hlad in preprostost brez slehernega okrasja. Hladna in resna je bila tudi predstojnikova beseda, ki jim je v imenu vsega reda govoril zadnji Zbogom na tem svetu, Zbogom za vedno. Z izrazi, trdimi kot kremen, se je neprestano vračal na ta zadnji Zbogom ter potnikom obnavljal, da odhajajo brez nade na vrnitev, da zapuščajo za vedno domovino in družino, da je dokončana njih ločitev, da je popolna, brezpogojna, nepreklicna. Po sprednjih prostorih so bili navzoči starši in prijatelji mladih misijonarjev. Ti pa so stali mirno in hladno ter s povešenimi očmi in prekrizanimi rokami poslušali z moško odločnostjo, brez najmanjšega migljaja, brez vzdihla, še trenil ni nihče, ko je govorniku neprestano izzvenela beseda v grenki Zbogom, ko jih

je venomer spominjal, da je nepreklicna njihova žrtev.

Zelo preprosto je bilo, a bilo je pretresljivo, skoro grozno.

Govornik je končal svoj poslovilni govor. Odhajajoči so se postavili v vrsto pred oltarjem. Polni moči in kipeče mladosti so stali tam, kot da čakajo mučeniške smrti. Hipoma sem se domislil talcev, ki stoje pred sovražno drhaljo, pričakujoč njih krogel.

Tedaj se je pričel najganljivejši prizor v svečanem obredu. Navzoči so po vrsti šli mimo misijonarjev ter jih poljubljali, najprej na noge, potem na lica. Na noge, da jim žele srečno pot in obilno žetev duš med neverniki, na lica v znak bratske ljubezni in v slovo za vedno — zadnji Zbogom.

Spremljal me je mlad pesnik, moj prijatelj. Nihče, ne jaz ne on, ni le za hip okleval: stopila sva i midva tja ter storila isto, kajti kdor ima le še troho idealnosti v svojem srcu, ukloni čelo brez strahu in brez sramu pred tem, kar je resnično velikega. In ko so se razklepali najini objemi s temi Kristusovimi paladini, s temi potujočimi vitezi vere, ki so naju z blaženim nasmehom pritiskali na svoja srca ter se nama priporočali v molitev, so bile najine oči zalite z vročimi solzami pravega, iskrenega ganotja.

Molite zame vi, čudoviti kristjani, ki ste si v posnemanju Kristusa izvolili kot najdražje — trpljenje; vi, ki sem vas videl tisto nepozabno uro uvrščene pred oltarjem v trenutku vaše žrtve; vi, ki ste bili pripravljeni sprejeti smrt na križu, ko ste širili svoje roke, nudeč jih rablju pod žebelj, ko ste nastavljali vojakovi sulici svojo stran.

Vzgojna zrna.

Na obisku sem bil priča tega-le pri-zora:

»Mati, ali smem iti na vrt?«

»Ne, je prehladno in prevlažno.«

»Mama, ali smem iti na vrt?«

»Ne, se boš prehladila.«

»Mamica, ali smem iti na vrt?«...

Tako je nadaljevala neumorno hčerka, dokler mati ni zaključila moledovanja z

besedami: »Če me imaš kaj rada, ostaneš pri meni.«

Ta razlog je veljal; deklica se mu ni mogla ustaviti pa je zatrla želje po prostosti na vrtu.

Starši, navadite svoje otroke, da bodo poslušni iz ljubezni. Pa učite jih, da bodo poprej ljubili Boga z vsem srcem, z vso dušo, z vsem mišljenjem.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté — A. Kopitar. (Dalje.)

Ob izhodu so me pozvali štirje pridruženici, ki bi radi požirali še nadaljne neumnosti. Bili so vrtnar, stolar, mizar in vinski trgovec, ki je svojim odjemalcem rad uspešno pomagal prazniti sode.

Vrtnar reče:

»Državljan, idite na čašo piva! Mi bi vas radi poprašali o neki stvari, ki nas že dolgo muči. Le vi nam jo morete razložiti.«

Privolim. Stopimo v kavarno in se usedemo za kislim pivom sredi dušljivega tobačnega dima. Vinski trgovec bi si najrajši naročil pelinkovca, izgovarjajoč se, da mu doma žena brani srkati ta strup, a drugi se temu odločno upro.

»Nikar, stari, ti ga že malce imaš... Sicer se smeš opijaniti, s čimer ti je drago, ali kadar si v naši družbi, ne maramo, da bi kdo rekel: 'socialisti so pijanci'. Pil boš pivo kakor sodrugil!«

Godrnjaje se vda. In vrtnar, duševno precej razvit možakar, me pobara:

»Vidite, državljane, mi veli, »mi vemo, da ni Boga, kar je dognano. Ker ni torej nihče ustvaril sveta, bi mi končno le radi vedeli, kako se je vse to začelo. Znanost mora biti o tem na jasnem in vi nam boste naravnost povedali, kaj veleva o tem verovati.«

Ta zahteva me je izredno iznenadila. Kajti kaj naj jim odgovorim? Čakali so me tu s prav na široko odprtimi ušesi in z očmi polnimi upanja, da jim podam člene znanstvenega verovanja. Ti pozorni, k meni nagnjeni obrazi so me motili in čutili sem, da me vznemirjajo resni pomisleki.

Ali naj bi jim povedal, da resni znanstveniki obmolknijo pri vprašanju o postankih? Da nekateri izražajo le nestalne domneve?

Sicer je bilo pa vprašanje, kako se je vse začelo, temna točka na obzorju mojega napuha; nisem se rad pečal z njim in kaj hitro sem se ga otresel, čim mi je prišlo na um.

Ako bi bil jaz politik ali kak tak poljudni pisatelj, ki vteplje nerazumljive pojme delavcem v glavo, se ne bi bil pomišljal povedati jim kako neumnost, v kateri

bi bile zveneče besede več ali manj prikrile prazne misli. Toda na kvar svojemu uspehu v socializmu nisem nikdar trdil kaj takega, česar nisem poznal. Ker so ljudje silno željni lepih besedi, bi bil lahko ustregel svojim poslušalcem. Le izredno zaupanje teh siromakov me je ganilo, da si ne bi bil nikdar odpustil, ako bi jih bil prevaral.

Obsedel sem torej, sklonil glavo in — molčal.

»No?« povzame vrtnar, ki bi silno rad izvedel od mene kaj novega.

»I no,« rečem, kakor sem moral po resnici, »veda ne more razjasniti, kako se je svet začel.«

Ob tej izjavi sem jim bral na obrazih strmenje, razočaranje, resnično bolešč. Morda je bilo to nekoliko smešno, a predvsem silno ganljivo, kajti ljudje želé kaj zanesljivega.

»Kaj?« je vzkliknil mizar, »po vseh časopisih in brošurah, ki jih beremo, nam ponavljajo, da veda vse razloži in vsemu navede razlog, da so izven vede le maranje, ki so si jih izmislili duhovniki v družbi z bogataši, da bi izžemali delavce. Celó vi ste nam pravkar povedali, da svobodni mož sme verjeti le vedi. A glejte zdaj... ko vas prašamo nekaj silno važnega, odkod naše življenje... nam odgovarjate, da tega nihče ne ve!... Kakšna sramota!«

Drugi so tem besedam živahno pri-trjevali. Znova so me pozvali, naj jim podam kak odgovor, tako se jim je zdelo smešno, čudno in neverjetno, da bi jim ljuba veda, njihova božica, katere nezmotljivost jim neprestano hvalijo, odrekla na točki, ki so jo — jako razborito — smatrali za poglavitno.

Mene je bilo pa sram in nisem kdo ve kaj vedel, kako bi prišel iz zagate, kamor sem bil zabredel. Da bi se rešil, sem se zatekel k domnevam. Razložil sem jim staro šaro, eno mnenje za drugim. Po-božno so me poslušali, daš jim ta netečna hrana ni posebej dišala. Vendar sem moral rad ali nerad znova ugotoviti, da znanost izjavlja, da ne more rešiti uganke vesoljstva.

Tovariši so mi bili kar iz sebe. Začeli so me nezaupno gledati, kakor da slutijo, da imam ključ, ki odpre vrata v jasnost, a ga rajši hranim zase.

»Ah, vendar je čudno,« je viknil stolar in stresnil z glavo, »zakaj nam ne marate povedati resnice?«

»Ni res, da ne maram...« sem rekel. »Dajte si dopovedati: ne morem niti jaz niti nobeden! Kdor bi vam glede tega kaj gotovega kvasil, vas ima za norce.«

Hripavo se je oglasil vinski trgovec:

»Mar mi je vse skupaj, veste... čemu se ukvarjate z oslarijami, ki kratijo veselje! Družabnega prevrata nam je treba, če mogoče, kar jutri! Mi smo na vrsti, da postanemo bogati in da se uboge pare najedo do sitega!«

»In predvsem napijjo do grla, kaj ne, stari?« je rekel vrtnar. »Ti ne vidiš dlje ko svoji čaši na dno. Mi pa hočemo več. Ker se državljani Retté izgovarja, da ne more povedati, kako je svet nastal, se obrnemo drugam. Tukaj je državljani N., ki se bo dal manj prositi in stavim, da je dobro podkovan.«

Ta N. je živel od majhne rente in je nekoč trgoval s perjem za lišp. Kazal je veliko vnemo za pobijanje »klerikalnega zmaja«. Iz tega popolnega glupca in ne-

umornega blebeteča so kar kipele znanstvene besede, a razumel je malokatero. Delavce je z obilno ploho psolvk hujskal zoper Cerkev. Vrh tega je tega strastnega brezverca obsedel bedasti, a silno nasilni satan. S posebno vnemo je odstranjal bridke martre tako ob potih kakor po šolah in na vratih grobišč. Razljutil se je, samo če je zagledal križ in se ni pomiril, dokler ni opsoval našega Gospoda. Umrl je pa takole: v strašnem trenutku, preden je izdihnil, je poprosil za duhovnika in poslednje maziljenje.

Naj bo kakorkoli, sem si rekel, če se mi tovariši sklicujejo na takega norca, jih je bržčas oškropila obilna ploha njegovih bedarij. Seveda te misli nisem glasno izrazil, ker bi me bili gotovo obsodili, da sem ljubosumen napram že preizkušene-mu »boritelju«.

Ob jako rahlem rokovanju sem se poslovlil, izgubivši na ugledu devet desetink. Tega mi ni bilo dosti mar, ker sem čutil, da sem globoko vznemirjen, slabe volje in bi si najrajši v samoti izprašal vest. in bi si najrajši v samoti izprašal vest. Imel sem pa vendarle tolažilno zavest, da zlohотно nisem maral varati nesrečnih brezbožnežev.

(Dalje.)

ZA FANTE

Mi naprej — drugi za nami.

M. J.

Nam odmerjen prostor v »Bogoljubu« je kakor ledina, ki čaka, da jo obdelamo. Za »Bogoljuba« se doslej nismo, toliko zanimali, kot bi bilo treba. Ali nismo sami krivi? Seveda, ker smo toliko časa dremali. »Bogoljub« mora postati tudi za nas fante privlačen in zabaven. Tudi mi moramo črpati iz njega potrebno duševno hrano. Začeti pa moramo sami. List postane dober in zanimiv, če se naročniki sami pobrigajo za to. Ker nas je še premalo, da bi mogli misliti na svoj list, moramo pač poskrbeti, da si uredimo po svoji volji to, kar že imamo. Kar urno in z veseljem se oklenimo te misli! Kako pa naj to napravimo?

Ne bo tako težko. Dragi mladenič in tovariš! Prečitaj pazljivo in s premislekom vsako številko »Bogoljuba«. Ko to napraviš, ti bo nekaj stvari ugajalo, drugo pa spet ne. O

tem malo razmišljaj, zapiši svoje misli na papir in jih pošlji uredništvu »Bogoljuba«. Vsak fant živi v drugem kraju in drugačnih razmerah. V svoji Marijini družbi vidi dobre stvari, opaža pa tudi napake. Tovariš, ki to bereš, premišluj, kako bi se dale napake popraviti. Ko prideš do pametnega zaključka, pa zopet primi za svinčnik ali pero in napiši svoje misli na papir ter jih pošlji uredništvu »Bogoljuba«.

Pri vsaki Marijini družbi je od časa do časa kaj novega: morda ste imeli obletnico z večjo slovesnostjo, ali pa ste uprizorili lepe igre; znabiti se je zgodil kak drug važen dogodek itd. Vse to moraš napisati in poslati uredništvu. Iz teh novic in pisem bomo videli, kako delujejo fantje v raznih krajih. Spoznali bomo: kaj je pri nas dobrega, kaj slabega; kaj je drugod vzornega ali pomanjkljiv-

vega. Tako se bomo medsebojno opominjali, bodrili in izpopolnjevali.

Utegne pa biti kdo med vami — seveda jih je še več — ki ima pisateljske ali pa še celo pesniške zmožnosti. Le na dan! Če ti pride lepa misel: napiši jo in pošlji uredništvu. Na prvi hip jo zapišeš bolj neokretno. Ko jo drugič prebereš in popraviš, in ko se ti zdi dobro, pa na pošto! Če bo le misel dobra, oblika pa bolj slaba, jezik neoglajen, nič zato. Bo že uredništvo popravilo. Če bo pa še negodno za tisk, nič ne maraj! Morda roma enkrat ali dvakrat v uredniški koš, končno boš pa zmagal; saj pravi pregovor, da vaja napravi mojstra.

Fantje, to je par mojih misli. Začnimo dopisovati v »Bogoljuba«. Tako bomo delali drug za drugega: navduševali se bomo, kratkočasili se bomo, tudi smejali, če bo kaj šegavega. Naš kotic v »Bogoljuba« bo postal zanimiv, poučljiv in privlačen tako, da bomo komaj čakali vsake nove številke. Vzljubili bomo Marijino in naše glasilo. Navzemali se bomo iz njega novih navdihov, novih moči; dobivali bomo v njem novih smernic. Gre za najvišjo našo srečo. Nebeška Mati nas bo veselila, saj nam vprav Marija želi največje sreče.

Pozdravljam Vas vse in upam, da moj klic ne bo zastonj. Pokažimo, koliko je v nas navdušenja za najlepšo stvar.

Glede Marijinih družb za fante pa to-le:

Poleti enkrat sem govoril s svojim prijateljem izza otroških let. Kmečki fant, priden, pošten in vnet za vse dobro. Še vedno ga imam rad, čeprav se zelo redko vidiva, ker so mene razmere zanesle na čisto drugačno življensko pot. Govorila sva o vsakovrstnih stvareh. Končno je pogovor nanesel tudi na Marijine družbe in »Bogoljuba«. V dekaniji, kamor on spada, ni menda nobene moške in mladeniške Marijine družbe, vsaj v bližnji okolici ne. Govorila sva tudi o domačih fantih, če bi bili dovzetni za marijansko misel. »Nekaj bi se jih zbralo; znabiti bi šlo. Toda začet! Kdo naj začne?« Pristavil pa je tudi to-le: »Saj bi, pa za mladeniče v teh župnijah Marijine družbe še nikjer nimajo. Ko bi jo že imeli v kateri drugi fari!«

Koliko je takih fantov, ki bi radi pristopili; morda celo hrepenijo po Marijini družbi; ali kdo naj začne? »Pa da bi ravno pri nas prvi začeli! To vendar ne gre; naj drugje prej poskusijo!« Taki jalovi ugovori in izgovori ne kažejo fantovske odločnosti. Fantje! Pustimo to, kaj drugi mislijo o nas, ali kaj drugod imajo in nimajo. Mi glejmo navzgor, k našemu vzoru, k našemu cilju! Kako smo pač še majhni, če imamo prazne in smešne ozire, kaj bodo drugi rekli.

Besede mičejo — zgledi vlečejo. Mi najprej, drugi za nami. Združimo se v močno bojno vrsto za vzvišene cilje!

Lajiški apostolat v kongregaciji.

Same tuje, latinske besede. Kdo naj jih razume? Pa ne bo tako težko, prodreti v vsebino tega naslova v tujkah. »Lajik« je vsakdo, ki ni duhovnik ali redovnik. Z besedo »Apostolat« — mi bi rekli apostolstvo — je označeno zlasti delovanje, ki je podobno poklicu apostolov; torej delo blagovesti, pouka, opominjanja, pri-govarjanja. Da znači »kongregacija« — Marijino družbo, to pa tudi že vemo. Kaj torej pomeni zgornjši naslov? Nič drugega kakor prijateljsko skrb vzornih, vnetih družbenikov (družbenic) za to, da bi lepo in sveto živeli vsi, ki so v Marijini družbi.

Kako si to mislimo, naj nakratko pojasnimo. Kajne, v kongregacijah, če so količkej urejene in pravilno oskrbovane, de-

lujejo razni odseki: evharistični, misijonski, abstinenčni, olepševalni, dobrodelní, pevski, časnikarski, dramatični, socialni, govorniški, pastoralni. Ta-le zadnji odsek je še prav posebno priporočljiv in naravnost potreben, dasi se redkokdaj imenuje, in menda tudi malokje osnuje.

Kaj hoče ta s tujo besedo označeni odsek? Beseda »pastoralni« je podobna našemu slovenskemu pastir-ju, pa tudi isto pomenja. Pastoralni odsek ima nalogo, pomagati duhovnemu voditelju, ki je pravi dušni pastir, v vseh zadevah duhovnega življenja, v kolikor je to možno in izpeljivo, da se tako gotoveje in v polnejši meri pri vseh članih dosega plemeniti smotri Marijine družbe. Na prvi pogled je jasno, da je ta odsek prav za prav

najvažnejši, dasi v sestavi in v delovanju najtežji. Docela v smislu pravil Marijinih družb je, da se povsod ustanavljajo tudi odseki, kakršni so že za dotični okolišč bolj primerni. Nekateri odseki so seveda povsod na mestu in potrebni (evharistični, časnikarski, pevski). Toda prva naloga družbe je, da lastne člane v dobrem izpopolnjuje, da jih posvečuje. Iz svetosti članov bo vzplapolal zibel apostolske gorečnosti.

Zastonj je pričakovati, da bodo družbeniki (družbenice) na zunanji svet dobro vplivali, ako bi se ponavljale tožbe: Ta in oni nori za mladenkami, te in one imajo za hrbtom staršev nedovoljena znanja — in podobne stvari.

Predvsem moramo apostolsko delovati z lepim zgledom. Da bodo člani v kongregacijah vselej in povsod dajali lep zgled, zato mora seveda kar možno skrbeti prednik (prednica) in predstojništvo (odbor, magistrat). Toda to delo se razteza čez široka polja. Treba je pomoči. In prav temu cilju naj bi služila sekcija, ki jo imenujemo pastoralni odsek ali odsek pomočnikov, odsek pospeševalcev (pospeševalk).

Čudno je, pravi neki švicarski voditelj, da je toliko slovstva o Marijinih družbah, skoraj nikjer pa človek ne dobi zadostnega pojasnila o delu in dolžnostih pospeševaljstva v Marijinih družbah. Pa je vendar to tako važna zadeva. Člani (članice) pastoralnega odseka si razdele posamezne oddelke izbrane čete Marijiine, da skrbé zanje, kakor dobri pastirji. Rekli smo pa že zgoraj, da ni lahko dobiti oseb, ki bi bile za to poslovanje sposobne. Imeti morajo predvsem pravo previdnost in modrost. Ta krepost človeka usposobi da se ne prenagli ne vsled strastnosti, ne vsled trme ne vsled zaletavosti. Pospeševalec (pospeševalka) se mora previdno in premiselno lotiti svojega prijateljskega svaričnega, poučevalnega dela, drugače več škoduje, nego koristi. Člani pa-

storalnega odseka niso notarji, ne orožniki in ne stražniki ali tajni policisti, marveč so modri svetovalci, uslužni in ljubeznivi pomočniki, dasi vse to ne izključuje primerne preiskovanja o življenju varstvu izročenih tovarišev. Če bi se pomočnik vsedel in kratkomalo pisal: »Ako boš še enkrat izostal od shoda, te bomo morali izključiti« — bi ga zavrnil in rekl: »Tako ne govori ljubezen do bližnjega; to ni modro!« Sicer pa treba pripomniti, da se ustmeno da veliko lažje in uspešneje porazgovoriti. Pri takih, ki so vnemarni za shode, treba poizvedeti za vzrok, potem je možno pravilno ter pastirsko-modro vmes poseči.

Druga lastnost pomočnikov ali pospeševalcev mora biti ljubeznivost in prijaznost. »Z eno kapljico medu vjameš več muh, nego s celim sodom octa.« Voditelj ali prefekt je lahko nekoliko strožji; člani pastoralnega odseka pa morajo biti kakor zdravniki, ki sočutno poskušajo, kako bije žila ljubezni pri Marijinem otroku.

Pospeševalec mora biti zares goreč in vnet. S tem, če vrže včasih na pošto kako pisemce, še ni nič storjenega. Iti mora za izgubljenost ali zanemarjeno ovčico toliko časa, dokler je ne najde. O posameznih naj si na skrivaj zabeleži, kar je nujnega, da ima pri rokah potrebne podatke, ki jih potem prilično pri odborovih sejah ali posvetovanjih uporabi.

Člani pastoralnega odseka naj imajo pregled čez bolne tovariše, da jih od časa do časa obiščejo ter preskrbe duhovno tolažbo, pa morda tudi pomoč v časnih skrbih.

Lepa in hvalevredna je naloga lajškega apostolata v Marijinih družbah. Toda lahka ta naloga ni. Članom tega apostolata priporočamo češčenje Sv. Duha za dar modrosti in previdnosti, češčenje presvete Srca Jezusovega, najlepšega vzora gorečnosti, ter pobožnost do Marije, Kraljice apostolov.

Ob 25 letnici.

Dolgo časa že ni bilo glasu o delavnosti Marijine družbe v Št. Vidu pri Stični, zato danes nekaj več. Uspeh duhovnih vaj pred dvema letoma je bil med drugim tudi ta, da je med dekletih zrastle veliko zanimanje za Marijino družbo in se je število kandidatnih podvojilo. Tako je bilo lansko leto sprejetih 64 deklet. Leto 1925. je bilo jubilejno leto: 25letnica ustanovitve mladeniške in deklške Marijine

družbe. Po poročilu kronike je bil začetek težak; kazal se je velik odpor proti obema družbama. Na prvo povabilo ni bilo odziva. Zato je v ta namen sledila vrsta govorov, ki so pripomogli, da sta bili obe družbi ustanovljeni. V teh 25 letih imata družbi pokazati lepe uspehe. Povsod sta bili prvi; pri vsaki pobožnosti, pri vsaki zbirki, vsaki agitaciji, povsod, kjer je šlo za čast božjo in za blagor bližnjega. Krona

skupnega delovanja in pomoči pa je zidava in oprema novega Doma. V dveh letih je bila obojna kongregacija neprestano na nogah in sodelovala pri vsakem delu: pri kopanju, pri vožnji, pri zbirki živil, nabiranju denarja, lesa i. dr. Ne smemo pozabiti, da je pri tem mladeniška družba žrtvovala tudi dvoje krepkih življenj. Ob 25letnici šteje dekleška kongregacija 531 članic, od teh je še 60 med prvimi sprejetih, mladeniška pa 70 članov. Ob tej priliki smo priredili slavnostno akademijo s pestrim in mnogoličnim sporedom. Na vse pričujoče, ki so napolnili veliko dvorano do zadnjega kotička, je napravila akademija velik vtis. Iznova smo prisegli Mariji zvestobo pred kipom Brezmadežne, in obljubili delati na to, da ne bo duh Marijin nikoli ugasnil v naši župniji. Upamo, da se bo bodočih 25 let še v obilnejši meri širil blagoslov po Marijini družbi. Lepo in globoko zamišljeno je bilo tudi skupno skiptično predavanje: Marija v slikah. Ko se je prikazala zadnja slika »Marija Poma-

gaj« v bajni razsvetljavi, smo zapeli »Marija skoz življenje«. Vse je pelo. Mogočno je odmevalo po dvorani, zdelo se nam je, kakor da smo na Brezjah in da prepevamo kot romarji pred Marijino kapelico. Kar ločiti se nismo mogli iz dvorane, ko je bil konec. Tako velik vtis je napravila prireditel na vse. Bili smo ene misli: že samo s to prireditvijo nam je bil poplačan trud, ki smo ga imeli z Domom.

Da bi 25letnica zapustila trajne sado ve v naši župniji, smo imeli štiridnevne duhovne vaje za vsa dekleta. Udeležba je bila proti pričakovanju velika. Tudi dekleta, ki niso v Marijini družbi, so se pridno udeleževala govorov. Nad vse lep in ganljiv je bil sklep. Polna cerkev samih deklet je prisostvovala slovesnemu sprejemu v Marijini družbi: med sv. mašo je vsa ta množica pristopila k sv. obhajilu. Naj bi te duhovne vaje pripomogle k novemu življenju v vrstah deklet; naj bi pozivile Marijino družbo in vnele za trajno krepostno življenje!

Zaslužno priznanje.

Jako lepo slovesnost je imela III. Marijina kongregacija pri uršulinkah v Ljubljani dne 13. dec. 1925. Prednica kongregacije, gđc. Terezija Završan, je dobila izredno božično darilo. Prejela je od svetega očeta Pija XI. visoko cerkveno odlikovanje: zaslužni križec »Pro Ecclesia et Pontifice«. Odlikovanje ji je pri družbenem shodu izročil stolni dekan, kanonik Ignacij Nadrah, ki je družbenke v prisrčnem nagovoru vzpodbujal, kako naj se po zgledu Marijinem prizadevajo za čednosti. Vsa

družba je odlikovanki iskreno čestitala. Čestitkam se pridružujemo vsi, ki skromno gospodično poznamo in vemo, kako se res nesebično, vztrajno in iz plemenitega namena žrtvuje za čast in lepoto hiše božje (zlasti stolnice), za kras oltarjev, kakor tudi za vse druge cerkvene in dobrodne svrhe, ter za prospeh kongregacije. Naj vneti prednici M. dr. podeli nekoč najvišje odlikovanje oni božji Plačnik, čigar namestnik na zemlji je zdaj z lepim križcem priznal njeno ljubezen do cerkve.

Iz Osrednje pisarne:

Gradivo za Marijino knjižnico je pripravljeno za tisk. Načrt bo v kratkem objavljen. Vsako leto izidejo trije ali štirje zvezki. Knjižnico bo izdajal odbor za zgradbo Marijinega doma, ki je tudi že na delu. Izšli bodo posebni zvezki za dekleta, posebni za fante in posebni za dijake. Vsebinsko globoka, vzeta iz govorov, govorjenih raznim Marijinim družbam. Razdeljena bo tako, da bo obsegala nedeljska premišljevanja kongreganistov. Ker je morebiten dobiček namenjen za zgradbo Marijinega doma, upamo, da bodo vsi člani radi segali po njej. Zlasti vse družbene knjižnice naj si jo naročijo po več izvodov, da jo bodo imeli vsi člani vedno na razpolago. Uprava bo v naši pisarni. Stalni naročniki

se lahko takoj prigrasijo. Cena ne bo pretirana.

Položnice za članarino 1926 smo razposlali vodstvom Marijinih družb. Nekaj družb je še v zastarku za leto 1925. Prosimo vse da napravijo svojo dolžnost. Saj je malenkost 1 Din na leto in vendar je to za pisarno zelo važno, ker je skoraj edini dohodek za njeno vzdrževanje. Dvakrat da, kdor hitro da! Če je katera družba boljše založena, naj pa kaj več odrine. Če bo pisarni kaj ostalo, bo šlo to itak za zgradbo Marijinega doma.

Nekatere Marijine družbe so še brez »Knjige o Mariji«. To pač ne sme biti, da bi bila še katera družba brez knjige ki je gotovo najlepša med vso slovensko Ma-

rijansko literaturo. Za lepo opremo knjige smo morali precej žrtvovati, in če knjiga leži neprodana, je zelo mučno, ker je bilo treba račune kljub temu poravnati. Tudi

sv. pisma naj ne manjka v nobeni družbi. Tudi nakup sv. pisma posreduje; Osrednja pisarna Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip 10.

CERKVENI

RAZGLED

Po svetu

Leto jubilejev. Trojni jubilej praznujemo v tem letu. Prvič svetoletni jubilej, ki je bil v Rimu zaključen, a zdaj proširjen na ves katoliški svet. Drugi jubilej je 700 letnica smrti sv. Franciška Asiškega, tretji pa 200-letnica, odkar je bil prištet med svetnike mladinski vzornik in zaščitnik — sv. Alojzij (31. dec. 1726). Blaženim je bil imenovan že 14 let po smrti (l. 1605.), ko so mati in bratje še živeli.

Mraz, pomanjkanje, revščina... Bavarska vlada je razglasila oklic proti razkošnim veselicam in proti čezmernemu veseljačenju. Stojimo sredi hude zime; kljub temu slišimo, kako se povsod prirejajo plesne zabave in šumne veselice. To se pravi rogati se bridki stiski, ki tlačijo večino prebivalstva. Ministrski svet se obrača tudi proti drznosti, da se za olajšanje bede prirejajo zabave; kajti pomanjkanje trpeči se čutijo na ta način v svoji bolesi še bolj prizadete... Tako govore in ravnaajo plemenito čuteči bavorski ministri.

Policijska naredba. Mestna policija v Londonu je razglasila, da je ženskim osebam od 12. starostnega leta naprej prepovedano nositi prekratka krila. Razdalja od roba do tal ne sme znašati več kot 25 cm.

Volkovi v cerkvi. Blizu Dubrovnika je udrlo 5 volkov v samotno cerkev. Cerkvenik je pobegnil v zvonik in bil plat zvona. Ljudje so vreli preplašeni skupaj. Ko so zapazili divje zveri, so seveda pobegnili. Vrnili so se z orožjem in tri sestradance pobili.

Pogani jih uče npravnosti. Iz družabnih krogov ameriških, ki stoje glede npravnosti zelo nizko, se usiljujejo v Evropo plesi (tango, fokstrott i. dr.), ki so deloma nedostojni in grdi, deloma pa meje naravnost na nenravnost. Med Japonci veljajo ti plesi kot pohujšljiva zabava. Policija glavnega mesta Tokio je prepovedala radi tega vsem tujcem plesati po

kavarnah ali čajadah. Izvzeti so samo nekateri plesni lokali s posebno predpravo; toda plesna zabava je dovoljena samo do 10 zvečer. V naredbi se glasi: »Ples se je izprevršel zadnji čas v tako strast, da utegne porušiti npravnost in dostojnost; oblast ne more več molčati in zapirati oči pred tako razuzdanostjo.«

Pomni: Japonci so pogani!

Vsa družina — v samostan. Profesor dr. Bernard Barth je nedavno vstopil kot redovnik-novinec v kapucinski samostan Zell a. H. na Badenskem. Njegova žena je prejela redovno obleko pri frančiškankah v Aachenu. Tudi trije otroci so se posvetili redovnemu poklicu: najstarejši sin Bernard je že 20 let pri benediktincih v samostanu Maria-Laach; hči je še pred vojno vstopila v red sestra kršč. nauka v Strassburgu; mlajši sin je postal tudi benediktinec.

Pet katoliških vseučilišč imajo francoski katoličani. Vzdrževati jih morajo seveda sami, dasi niso oproščeni davkov za državne visoke šole. Pretekli mesec so praznovali že 50 letni jubilej obstoja svojih »katoliških zavodov«. Katoliški zavodi — pravimo zato, ker jim ondotna vlada ne mara priznati naslova »vseučilišče«, dasi so te šole znanstvena središča katoliške Francije.

Slovesno mrtvaško opravilo. V Parizu je pred kratkim imel slovesno črno sv. mašo za vse rajne francoske duhovnike, ki so umrli kot vojaki v svetovni vojni. Okoli 2000 duhovnikov-vojakov je bilo navzočih pri svetem opravilu. V cerkev so korakali v lepem redu in v strnjениh vrstah. Med vojno je umrlo na bojiščih 3200 duhovnikov, 1517 redovnikov in 335 raznih redovnic. Ni čuda, če je zdaj v Franciji tako pomanjkanje duhovščine, da je v vsaki škofiji od 150 do 200 župnij, ki nimajo lastnega dušnega pastirja.

Zlata roža za krepost. Zadnjo nedeljo pred božičem je sv. oče blagoslovil zlato rožo. Pri sv. maši je strešel belgijski prelat princ Croy. Blagoslovljeno rožo je donesel

papežev odposlanec grof Sachetti nunciju v Bruselj, da jo izroči belgijski kraljici kot priznanje za njene zasluge na cerkvenem polju, hkrati pa kot spomin na njeno srebrno poroko. Odlikovanka je iz bavarske kraljeve rodovine.

Peš v Rim. Iz srednje in severne Evrope je došlo peš v Rim na sveto leto do 800 oseb. Nekdo je prišel celo iz Hamburga. Prehodil je 2700 km. To je res »božja pot«.

Vendar! Amerika ne pusti, da bi se brezverstvo javno širilo. V Združenih državah so nameravali ustanoviti družbo za razširjenje brezverstva. Oblastva so pa odrekla potrditev pravil. In končno se je proti društvu izreklo tudi najvišje sodišče v New Yorku.

Pozni poklici. V Eichstättu je bil posvečen za mašnika bivši gimnazijski ravnatelj dr. Englert. Ko mu je žena umrla, se je posvetil bogoslovju. — V frančiškanskem samostanu v Dietfurtu se pripravlja za mašništvo bivši general Reichlin pl. Meldegg, ki je bil med vojsko poveljnik 13. bavarske brigade pri deželni brambi.

Ne radi odličnosti osebe, ampak radi lepega zgleda omenjamo, da je novembra 1925 prišel v Rim kot svetoletni romar tudi bivši car bolgarski, kralj Ferdinand, v spremstvu svoje hčere in zeta. Pridružil se je neki švicarski skupini ter opravil vse pobožnosti, predpisane za odpustek svetega leta. Dne 3. novembra je bil sprejet pri papežu. Četudi je prišel kot zasebnik, vendar je imel sprejem slavnostni značaj. Drugo jutro je bil pri sv. maši ter je prejel iz rok sv. očeta sveto obhajilo.

Pereče vprašanje. V Parizu so imeli od 26. do 28. novembra m. l. kongres posebne vrste. Šlo je za vprašanje, kako dobiti več duhovskega naraščaja. V vojski je, kakor rečeno, padlo 3200 duhovnikov in 1517 redovnikov. Od l. 1914. je umrlo v škofiji Autun 180 duhovnikov, posvečenih je bilo pa samo 27. Iz tega se vidi, da manjka semeniščnikov. V Parizu so župnije z 10.000 prebivalci, a imajo samo po enega duhovnika. Na deželi so pa tri do štiri župnije, ki jih prevideva en sam župnik.

»Katoliška« Anglija. Kmalu ne bomo več pisali »anglikanska« (protestantska), ampak katoliška Anglija. Ker se Angleži v čedalje večjem številu povračajo v naročje katoliške Cerkve, so škofje v nemali zadregi, ker manjka katoliških svetišč. Več kot deset mest z 10.000 prebivalci — nima katoliškega svetišča, dasi je povsod že na stotine katoličanov. Duhovskih poklicev je na Angleškem dovolj, a vendar točasno še premalo, da bi se moglo katoličanom povsod ustreči.

Bo domovini

Bridka izguba. V Celovcu je umrl prošt Valentin Limpel. Pokojni je zadnja leta mnogo trpel, zlasti ker je bil ob koroškem plebiscitu zavratno napaden od nekega zlikovca, ki so ga bili najeli protivniki domoljubnih Slovencev. V temni noči so bili dekana Limpel izvalili iz župnišča v Kapli ob Dravi pod pretvezo, da ga kliče umirajoč bolnik. Na potu je bil nevarno obstreljen iz zasede, a je okrevail. Rajni prošt je bil blag značaj, tih in vztrajen delavec, vzoren dušni pastir. Marijine družbe so izgubile v njem svojega najboljšega duhovnega očeta, škofijskega voditelja, ljubitelja revežev in sirot. Pri vsakem shodu in zborovanju je priporočal skrb za pomoči potrebne. Vse prizadevanje, vse delo, ves trud je žrtvoval ubogemu slovenskemu ljudstvu na Koroškem. — Kot vnet častilec presv. Srca Jezusovega je zaslužil milost, da se je preselil v večnost vprav prvi petek novega leta 1926 — ko je poprej še opravil sv. daritev ter daroval sebe z dušo in telesom za vedno božjemu Srcu.

Med zadnjimi svetoletnimi romarji je bilo okrog 100 katoliških Albancev iz Makedonije, ki jih je vodil prizrensko-skopljanski škof dr. Gnidovec. Skupina je bila sprejeta od sv. očeta dne 7. decembra.

Duhovske spremembe. Premoščeni so: Jerman Anton, kaplan v Križih pri Trziču v Moravče; Govekar Leopold, kaplan v Radečah v Križe pri Trziču.

Mladinski praznik. V Ljubljani se zbere na god Nedolžnih otrok dobra mladina, ki je kolikortoliko že prepojena z misijonsko vneto, v uršulinski cerkvi. Tam se opravi sveta daritev za žive člane Dejanja sv. Detinstva Jezusovega, pri popoldanski slovesnosti se pa po primernem nagovoru podeli navzoči mladini predpisani blagoslov »benedictio puorum et puellarum«. Dne 28. dec. 1925 je bil obisk te pobožnosti jako povoljen. — Naj bi se zavest, da je podpiranje vnanjih misijonov dolžnost nas vseh, čedalje bolj utrjevala zlasti med mladim naraščajem; naj bi se vsaj nekateri med njimi povzpeli do najodličnejšega udejstvovanja na misijonstvu: do misijonarskega poklica. Na Poljskem je »Dejanje svetega Detinstva« doživelo tako krasne uspehe, da se točasno v ondotnih misijonskih zavodih pripravlja kar 500 gojencev na apostolski poklic. V Lublinu je pa posebno misijonsko semenišče, kjer se pripravljajo misijonarji za apostolsko delo na Ruskem in v Sibiriji. 20 misijonskih časopisov širi med Poljaki misijonsko misel.

Reka — škofija. Reka je pred vojno spadala v cerkvenem oziru k senjski škofiji. Ko so jo zasedli Italijani, je imela apostolskega upravitelja; zdaj je pa urejeno, da se združijo deli tržaške in ljubljanske (?) škofije v okolišu Reke v novo škofijo, ki bo podrejena naravnost sveti stolici. Novi škof bo imel tudi naslov »opatijski prošt«.

Smrtna kosa. Dne 13. decembra je umrl v Brežicah frančiškanski predstojnik o. Edvard Ravstehar. Služboval je na Hrvaškem, v Gorici, Kamniku, na Brezjah, Novi Štiti in nazadnje nekaj mesecev v Brežicah. Bil je povsod vnet in priljubljen spovednik.

Tečaji duhovnih vaj v »Domu duh. vaj« v Ljubljani za prvo četrtletje 1926. Duhovne vaje v »Domu« v Ljubljani vzbujajo vedno večje zanimanje med možmi in mladeniči. V kratkem času, odkar je otvorjen »Dom«, je bilo tu 12 tečajev, katerih se je udeležilo 175 mož in mladeničev iz vseh slojev in iz različnih krajev Slovenije. Zadovoljnost je splošna. — Danes priobčujemo tečaje za prihodnje četrtletje. Od 23. do 27. jan.: rekruti; od 30. jan. do 3. febr.: možje; od 20. do 24. febr.: Orli in drugi mladeniči; od 27. febr. do 3. marca: Orli in drugi mladeniči; od 6. do 10. marca: Orli in drugi mladeniči; od 18. do 22. marca: možje; od 25. do 29. marca: možje; od 30. marca do 3. aprila: inteligentje. — Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj zadnjega zgoraj omenjenega dne. Udeleženci naj bodo v »Domu« do 6. ure zvečer prvega dne. — Za udeležbo se treba pravočasno po dopisnici prigrasiti na: Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9 — in povedati, kdaj kdo želi opraviti duhovne vaje. Kdor se je prigrasil, pa bi bil iz važnega vzroka zadržan priti, naj se pravočasno odglasi, da napravi mesto drugemu. — Oskrbnina znaša za ves čas 120 dinarjev.

Na nagloma je umrl 8. januarja mariborski kanonik Al. Arzenšek. Ko je prišel iz cerkve, se je pri vratih onesvestil. Po par trenutkih je izdihnil, zadet od srčne kapi. Pokojnik je bil prikupljiv značaj in obče priljubljen. Pokoj!

Metlika. Izredno milostipolno je bilo za našo fantovsko Marijino družbo leto 1925. Ob glavnem prazniku 25. marca je bilo sprejetih kar 37, in ob drugem prazniku sv. Stanislava zopet 9 fantov. Vsa družba šteje sedaj 71 članov. Shode imamo vedno s kontrolo. Vpejali smo štiri slovesne shode na leto s skupnim

sv. obhajilom, in sicer: ob obeh družbenih praznikih, o Malem Šmarnu in prvo nedeljo junija v spomin posvetitve naše družbe božjemu Srcu Jezusovemu. V poletju smo imeli tudi izlet na prijazni Suhor, kjer smo z odločnimi družbeniki in z družbeniki iz Radovice preživeli nekaj prav lepih ur v proslavo Marijino in v svojo korist. Bog daj, da bi tudi še naprej mogli napredovati. — Dekliška Mari. družba se je pripravljala na najlepši praznik Mar. (8./XII.) s tridnevnicco. Po skupnem sv. obhajilu so se družbenke nanovo posvetile nebeški Materi zajedno z 29 novimi članicami, ki so bile ta dan sprejete. S slovesnostjo in cerkvenim opravilom je bilo združeno tudi umeščenje novega predstojništva. Naše upanje in trdna zaslomba je v geslu: Po Mariji k Jezusu! — 26. decembra m. l. je umrla zgledna družbenka B. Obermann. Pokojna se je bila odločila za samostan, a vsled bolezni ni mogla vztrajati. Iskala je zdravja doma. Hiral je pa čedaljebolj. Na božični praznik je preejala sv. zakramente še v cerkvi, naslednji dan pa na domu — na mrtvaški postelji zadnjikrat. Po kratkem boju se je preselila k Njemu, ki je zanj živel.

Ihan. Kar smo v spomladnem dopisu obetali, se uresničuje. 8. decembra smo imeli izredno dvojno slavlje. Praznovali smo 20letnico ustanovitve dekliške Marijine družbe in obenem ustanovitev materske družbe s predhodnimi tridnevnimi duhovnimi vajami. Med sv. mašo, pri kateri je pel dekliški zbor, je bilo skupno sv. obhajilo. O blaženi trenutki! Matere in hčere! Kdaj ste združene v lepši ljubezni, če ne tedaj, ko nosite Boga v srcu. Popoldne so med špalirjem svojih hčera šle matere v slovesnem sprevedu v cerkev. Marsikatero oko se je rosilo, gledajoče množico mater, ki so postale hčere najvišje Matere ter izročile sebe in svoje otroke Nji, ki jo krasi največja materinska ljubezen. Po dokončani slovesnosti je sledila lepa prireditel v Domu kot dostojna proslavitev Brezmadežne, ki je nje kip stal med cvetjem in svečami na odru. Omenim naj še, da sta materska in dekl. Marijina družba enako močno zastopani. Vsaka šteje 101 članico. Dal Bog, da bi tekmovali obe družbi v ljubezni do skupne Matere in da bi bila vsaka mati, sleherna mladenka do groba zvesta obljubi, ki jo je izrekla na dan sprejema.

Vranja peč nad Kamnikom. Za novo leto (od 31. dec. do 4. jan.) smo imeli duhovne vaje, ki jih je vodil P. Pristov dr. J. Udeleževala se jih je vsa župnija ob lepem vremenu naravnost vzorno. Za nas dekleta je bila zlasti nedelja dan radosti. Sprejetih je bilo 17 tovarišic v Marijino družbo. Vse druge smo se pa ponovno navdušile za gorečnost v službi

Marijini ter v odločnem sklepu, da hočemo v duhovnem oziru še bolj napredovati nego doslej. Dal Bog, da bi ostale vse članice Marijine družbe in vsi župnjani tako vneti in zavzeti za dobro, kakor ob času duhovnih vaj! — T. P.

Horjul. Na praznik Brezmadežne je bilo 16 vrlih mladeničev sprejetih v Marijino kongregacijo. Pripravljali so se na ta dan z veliko vnemo in vstopili s pristrčnim veseljem. Slovesnost je močno povzdignil veličastni Magnifikat, ki so ga zapeli prvci-kongreganisti tako, da je zavládala v cerkvi splošna ginjenost. Vsa župnija se veseli takih sinov, ki jih je zdaj že 55 pod Marijinov zastavo. Bog daj, da bi se vztrajno množila ta plemenita vrsta!

Rečica ob Savinji. Sprejmi, dragi »Bogoljub«, tudi od rečiške dekl. Marijine družbe kratko sporočilo iz preteklega leta. Naš glavni praznik 8. dec. smo obhajali nadvse slovesno s sprejemom 26 novink. Začeli smo ustanavljati odseke; pevski se je posebno na Marijin praznik dobro izkazal. Delo nekaterih odsekov, kakor: olepševalnega, časniškega in dobrodelnega, opravlja družbeni odbor. Razpečale smo 50 misijonskih koledarjev. Za našo neozdravljivo sestro v hiralnici smo nabrale 500 Din. Prejemanje sv. zakramentov kontroliramo z listki. Pri vpeljavi listkov je sicer odpadlo nekaj suhih vej; toda s temi ni naša družba nič izgubila. Še nas je 230, ki znamo ubogati svojega dobrega g. voditelja. »Bogoljubov« imamo naročenih 110 skupno in okrog 20 posamezno.

Kostrivnica pri vrelcih Slatine. »Duše umijmo; po Mariji jih Srcu Jezusovemu izročimo« — to je bil klic, ki je odmeval iz sv. misijona v Kostrivnici. Svetovna vojna je povzročila marsikomu telesne poškodbe, ki njih posledice še danes čuti; še več ran je pa vse-

kala v dušnem oziru. Domači misijoni so pa kot nalašč zdravilišča, kjer se ozdravljajo dušni bolniki. Trajen uspeh bo pa imel misijon s šolo kreposti — s tretjim redom. Pri tistih pa, ki imajo najhujše in najnevarnejše notranje boje, bo dosežen uspeh v Marijini družbi. Fantov je v Marijinem zavetju 50. Dekliška družba pa šteje do 150 članic. Uspeh misijonov povsod najbolj ovira alkohol, ki je njega zvižalo in pogubo v zaporednih govorih razkrinkal domači g. župnik. Krščanskemu napredku daj procvit presv. Srce Jezusovo in Marijino.

Sv. Jakob v Slov. gor. Naša mladeniška Mar. družba je bila sicer ustanovljena že pred 25 leti; toda nikdar ni bilo prave živahnosti v njej. Dne 8. decembra 1925 smo imeli zopet prav slovesen sprejem. Upamo, da se je začelo novo življenje med fanti. Pristopilo jih je zdaj 33. Tudi v dekliško Mar. družbo je bilo na novo sprejetih 17 članic, tako da jih je zdaj skupno 139.

Gornja Sv. Kungota. Od 26. do 29. nov. m. l. smo imeli lepo tridnevno za mladeniško in dekliško Marijino družbo. Vodil jo je p. Bonaventura iz Maribora. Vsak dan trikrat so se zbrali člani in članice k skupnim govorom. G. voditelj duhovnih vaj je v vznesenih besedah slikal zlasti lepoto čistega srca v svitu Brezmadežne. Obisk je bil zadovoljiv, a bi bil še številnejši, da nam sneg ni nagajal. Daj dobri Jezus na priprošnjo Marijino, da bi trdni temelj krepostnega življenja, ki so ga položile tople besede gospoda patra v srcih naše marijansko organizirane mladine, trajno ključoval vsem nevarnostim razuzdanega sveta. Vsi fantje in dekleta, ki se še pomišljate, pa se združite pogumno z nami pod Marijino zastavo!

PROSVETI IN OMIKI

Klic po duhovnih vajah se širi osobito po Nemčiji, ki ima točasno že 70 domov v ta namen; poleg teh se pa morejo duhovne vaje opraviti še v raznih zavodih, ki imajo stalno pripravljene sobe za tuje osebe, ki prihajajo k duhovnim vajam. Takih zavodov je v Nemčiji 155. Papež Pij XI. sam priporoča z največjim poudarkom duhovne vaje: »Želimo, da bi se duhovnih vaj posluževalo čedalje več ljudi; naj bi njih število rastle od dne do dne. Če bi se hotelo res veliko ljudi tega izrednega sredstva za zveličanje skrbno poslu-

žiti, smemo upati, da se bo hlastanje po nebrzdani prostosti omejilo, da se bo vestnost okrepila, da bo človeštvo zadobilo zopet srečo zaželenega miru.« Lepa beseda iz ust poglavarja sv. Cerkve.

»Nisem ubog...« Blizu Dunaja je zavod za diake. Med manjšimi je eden, ki ne more več v šolo, ne v cerkev; še na vrt ne, da bi se z drugimi tovariši razvedril. Zbolel je mali Bogomir, nevarno zbolel. Poprej jasne oči so se omračile. Pa kakor solnce skozi oblake, tako je zasijal iz njegovih oči svetel žarek

veselja, ko mu je srebrni glas zvončka naznačjal: »Jezus prihaja v najsv. Zakramentu kot sveta popotnica«.

Se isti dan prihiti mama iz mesta. Polna sočutja spremlja njegovo težko dihanje, njegovo vročino in ponavlja: »Ubog otrok!« Toda mirno odgovori Bogomir: »Mama, nisem ubog — saj imam Jezusa v srcu!«

Nasprotniki katoličanov so že davno spoznali vpliv in moč časopisja, pa so vse žrtvovali, da so dobili to svetovno silo v svoje roke. O, ko bi zmožni in premožni katoličani vsega sveta umeli, kje treba zastaviti, kmalu bi dobil svet drugo lice! Tako pa, ker samo gledamo in tožimo, ker še takozvani »dobri« se-gajo po slabih časopisih ter jih naravnost ali nenaravnost podpirajo, doživljamo presenetljivo razmerje med katoliškim in nekatoliškim tiskom: Od vseh 80.000 raznih časopisov, ki danes izhajajo imamo katoličani, ki smo v posesti božje resnice in poklicani, da bi bili svetilniki sveta, komaj 2500 svojih katoliških dnevnikov, tednikov in tem podobnih časopisov. — Za katoliško časopisje bi morali vsi dobromisleči katoličani zastaviti vse sile in vsa razpoložljiva sredstva.

Zločinstvu — kazen! Pred sodiščem v Kolinu (Neu-Köln) se je moralo zagovarjati 60 žen in gospodičen radi skrivnega zločinstva na kali mladega življenja. Nič manj ko 40 je bilo takih, ki so jim dokazali krivdo. Obsojene so bile na zapor od 7 tednov do treh mesecev. Morilke! Veliko večjo kazen bi bile zaslužile. Pa da bi le sodne oblasti povsod vsaj s toliko strogostjo zasledovale ta novodobna zločin-

stva. Seve, kaznovanje samo zla še ne bo odpravilo s sveta, marveč treba bi bilo bolj skrbeti za strah božji — pa povsod: v šoli, v družini in zlasti v javnosti, v časopisju, v knji-gotrštvu i. dr.

Naj dobi svoj delež...! Duhovnik, ki pa-stiruje med dobrimi hribovci, je dobil neki prispevek za sotrudništvo. Naklonil ga je za misijone s pripombo: »Imam za smrt bolno mater, ki pa more vendarle vsak dan prejeti sveto obhajilo. Pri tem si mislim: Kako srečni smo kristjani v primeri s pogani. Ljubi Bog vsak dan obišče v podobi kruha našo dušo, da ob njegovi navzočnosti zori za srečno večnost. Naj torej dobi »Družba za širjenje vere« svoj delež (200 Din).«

»Svetovni mir zagotovljen...!« O, da, — če bi se narod, zlasti pa njih voditelji in vsi, ki odločujejo o usodi narodov, oprijeli Njega, ki je Kralj miru. Kako je mir zagotovljen, pričajo proračuni finančnih ministrov vseh držav, ki izkazujejo ogromne izdatke za oboroževanje. Angleški mornariški minister je opravičeval ondotno vlado, ki je dovolila gradnjo 7 novih vojnih ladij, da je to le malenkost v primeri s 318 vojnimi ladjami, ki so jih po vojni zgradile Amerika, Japonska, Francija in Italija. Svet hoče mir, pa ga ne zna najti.

Ob novem letu smo čitali poleg običajnih voščil in praznih rečenic tudi to-le tehtno resnico: »V novem letu je samo letnica nova, ljudje pa smo lanski in predlanski. Nov rod pa izhaja iz onih, ki so praznovali novo leto pri svojem Bogu, ki je vir sreče.« Ali smo mi med temi poslednjimi?

RAZNO

V zadregi. Iz Žirov so nam poslali obširen opis težavnih razmer, ki so nastale po vojni vsled žalostne razmejitev. Župnija je po novi meji raztrgana, zato gospodarsko silno oslabiljena. Povodenj, zastoj obrti in še marsikaj je povzročilo, da je prebivalstvo gospodarsko zelo oslabiljeno. Župnija je pa sredi dela za neizgotovljeno župnijsko cerkev, ki ji primanjkuje notranje oprave. Poseben odbor je zasnoval efektno loterijo, v kateri zadene vsaka peta srečka, če ne vsaka tretja. Srečkanje bo 19. marca 1926. Na ta način upa odbor dobiti toliko sredstev, da se bo cerkev oskrbela z najpotrebnejšo opravo.

Prošnje odbora ne moremo zavreči, zato jo objavljamo v blagohotno upoštevanje vsem, ki morejo kaj utrpjeti v ta namen, zlasti pa naj

se zavzamejo za pomoč okoliške naše organizacije in Mar. družbe. Prijave sprejema in srečke oskrbuje župni urad v Zireh.

Posredujemo. Dobe se kongregacije, ki imajo po dve zastavi. Eno rabijo pri slovesnih nastopih, druga pa doma samuje. Veliko je se Marijinih družb, ki nimajo svoje zastave. Neka mala Marijina družba ima že pripravljenih 200 dinarjev za zastavo. Toda kdaj bo še kaj! Lahko bi se pomagalo s kako starejšo zastavo. Kje bi se dobila? Posreduje družbena pisarna.

Misijski poklic. Dobili smo ta-le oglas: Častilke svete Terezije od Deteta Jezusa, ki žele biti sestre in sodelavke ter misijonarke, naj se obrnejo na samostan sv. Male Terezije, Zagreb, Vrhovec 35. Starost od 18—28 let, deviškega stanu. Delovanje misijona v tu- in

v inozemstvu: vzgoja otrok v otroških domovih, otroški vrtci, zavetišča, misijon po družinah, pouk v ročnem delu v večernih urah itd. Dekleta, ki imajo poklic za misijon, se z veseljem sprejmejo.

Ali je res tako? Nekdo je napravil takole razdelitev zakonskih žena: Ona dva, ki stopita v zakon iz poklica — postaneta mož in žena; če se poročita iz zločnosti, ker tako nanese, postaneta gospod in gospa; če se vzameta vsled razmer, sta soproog in soproga. Žena moža ljubi; gospa ima na moža ozire, soproga ga trpi. Bolnemu možu žena streže, gospa ga obiskuje, po njegovem zdravju po-

vprašuje soproga. Mrtvega moža žena objokuje, o njegovi smrti toži gospa, soproga nosi žalno obleko.

Škofijsko društvo za varstvo sirot ima v Št. Vidu nad Ljubljano lepo sirotišnico za dečke, skrbi pa tudi na razne druge načine za sirote in zapuščene otroke. Te dni razpošilja svoje letno poročilo, ki je iz njega razvidno društveno delovanje v preteklem letu. Društvo je cerkveno in mora po cerkvenih postavah vsako leto svoje račune predložiti cerkveni oblasti. Vsem bralcem »Bogoljuba« to društvo toplo priporočamo. Ako jim pride v roke položnica, naj je ne vržejo v šaro.

Darovi

Bosanski odbor je oskrbel za cerkev sv. Antona Pad. v Podhumu (Hercegovina) lepe slike križevega pota. Župnik dr. fra. Emanuel Krajnovič je poslal daljše pismo s toplo zahvalo vsem darovalcem ter z obljubo, da se jih hoče spominjati pri sv. daritvi in pri skupni molitvi križevega pota.

Bosanski odbor je prejel sledeče darove: Černe Ivan 40 Din za križev pot, 10 Din za monštranco; Zalar Matija 15 Din, kanonik Sušnik 30 Din, dr. Grivec 20 Din, Planinšek Karel 30 Din, Kos Marija, ž. u. 20 Din, Š. T. 20 Din, Pogačnik Amalija 20 Din, A. in M. D. 20 Din, gospa Menardi 50 Din, Meglič Marija 6 Din; zbirka v trgov. K. T. D. (Ničman) 160.50 Din, zbirka Štrajner Marija 135 Din in tri zlatnike za monštraco; tvrdka Persche tančico; vodja Dežman (knjigov. K. T. D.) lep etui za monštranco; tvrdka Bajt 20 Din, Smid Ivan 5 Din. — Odbor prosi še nadaljnjih darov, ker računi še niso poravnani. Tudi za prenovljeno cerkev v Nišu je odbor obljubil poslati zaproseno monštranco, velum in kadilnico.

Za kruhe sv. Antona: Kovačič Ant., kaplan, Št. Jernej n. D. (zbirka) 50 Din. — Župni urad v Kranjski gori 25 Din (in za afr. otroke).

Za odkup zamorske deklice (Marije): Marija Dogša iz Središča 150 Din.

Za križev pot v Podhumu. Marija Trebar 10 Din, Franciška Trebar 14 Din, Martin Benedik 15 Din, Ana Kristan 20 Din, neim. 16 Din. — Fr. Radešček 20 Din za cerkev sv. Antona v Podhumu.

Darovi se lahko oddajo Poljanska cesta 16 v šivalnici (R. Bregant) ali v Prodajalni K. T. D. (Ničman).

Govorilnica

Dijak I. L. Z Vami se veselimo sreče, ki ste jo občutili na praznik Brezmad. Spočetja, ko ste bili sprejeti v Mar. družbo. Vaša beseda: »Zato želim prav iz srca vsem, zlasti dijakom, da tudi njim deli Posredovalka vseh milosti, bogatih dobrot« priča o Vaši topli ljubezni do nebeške Matere. Le po tej poti naprej! — »Da le ti veš, o Jezus moj.« Veliko dobre volje, pa za tisk ni primerno.

F. M. Omenjeni zavod za pozne duhovske poklice sprejema samo take izobražence, ki so svoj čas doštudirali vsaj srednjo, če ne kake višje šole, pa se takrat iz upravičenega vzroka niso mogli posvetiti duhovskemu stanu, ali pa so šele zdaj začutili v sebi veselje in poklic za službo v vinogradu Gospodovem. Za vsprejem so kajpada predpisani gotovi pogoji. — Vaš položaj je seveda vse drugačen. Morda bi se pozneje, ko bodo razmere dopustile, oglasili za redovnega brata v tem ali onem samostanu. Ako bi pa želeli mesto kakega oskrbnika ali vrtnarja, bi bilo pa treba dati oglas v naše liste.

M. D. v D. v.: Vaša tožba radi nevrednih mlajših članic, ki zahajajo v gostilne ter grede od službe božje preveč cenijo družbo mladih fantalinov, sodi pred načelstvo ondote družbe. Odbor z voditeljem naj ukrene po pravilih kongregacije, kar smatra v tem slučaju za potrebno. Ni je skoraj družbe, ki bi ne imela kakega člana, ki ji ni v čast; a kar je gnilega, mora družba sama odstraniti ali pa poskrbeti, da se razmere izboljšajo. »Bogoljub« bi imel lahko same sitnosti in še tožbe, če bi obešal tako perilo v javnost in jermal s tem več ali manj tudi dobro ime dotični družbi ozir celi župniji.

J. U.: Ne, ne. Iz zločnosti, torej iz nezadostnega in neupravičenega vzroka opustiti sveto mašo na nedeljo, je zelo grešno; kajti biti pri celi sv. maši so dolžni pod smrtnim grehom vsi verniki, katerih ne zadržuje noben opravičen vzrok, t. j. tak vzrok, ki tudi pred Bogom in pred Cerkvijo velja. Vnemarnost ene nedelje se nikakor ne da popraviti s tem, če bi šli naslednjo nedeljo dvakrat k sv. maši, ali pa kdaj med tednom. Ko je greh storjen, ga izbriše le sv. pokora. Prav pa je, če grešnik v zadostilo gre tudi kdaj proustovoljno k sv. maši. Le ne smrtnega greha. »Karkršna tvoja nedelja — taka tvoja zadnja ura,« pravi pregovor.

Dopisnikom. Nekaj člankov in dopisov je moralo izostati. Pride vse na vrsto.

Utrinek. Kar delaš, nikar storiti v soparici togote; premisli hladno, potem pa izvrši z ognjem.

»Za dober krščanski tisk (časopisi, knjige) ne bomo nikoli dosti žrtvovali.« (Besede sedaj vladajočega papeža Pija XI.)

Odpustki za mesec februar 1926.

1. Ponedeljek. Bl. Viridijana. P. o. istim kakor 15. dan.

2. Torek. Svečnica. P. o.: a) vsem, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik; b) udom br. sv. R. Telesa kakor peti dan; c) udom br. naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. danes ali v osmini; e) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) onim, ki nosijo beli škapulir in če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom Marijine družbe; i) udom »Družbe krščanskih družin«; j) udom br. sv. Družine; k) udom br. presv. Srca Marijinega; l) udom br. za duše v vicah danes ali v osmini; m) udom Družbe sv. Petra Klaverja kakor 24. dan; n) istim kakor 15. dan. — V. o.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Jožef Leo-niški. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) istim kakor 15. dan.

5. Petek, prvi v mesecu. Sv. Peter Krst-nik. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. ob-

hajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost pre-svetega Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; c) tistim kakor 15. dan.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brez-madežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

8. Ponedeljek. Sv. Janez Matski. P. o. udom br. z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

14. Pustna nedelja. V cerkvah, v katerih je vpeljana tridnevno češčenje zadnje tri pustne dreve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sv. R. Telo.

15. Ponedeljek. Bl. Andrej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Petek. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 15. dan.

22. Ponedeljek. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 15. dan.

24. Sreda. Sv. Matija. P. o. pod navadnimi pogoji udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Dobre knjige

Ali je toliko ležeče na dobri ali slabi knjigi, na dobrem ali slabem časopisu? Kdo bi ugovarjal, da utegne en sam vroč in razpaljen odstavek ene same knjige vreči v srce ogenj, ogenj strasti, želja, pohote; da utegne biti eno samo tako mesto v knjigi domošljiji ljik umazanije in oskrunjenja; da utegne spraviti v glavo zajedalca napačnih nauk in nazorov!

Iz teh razlogov se Cerkev bori proti slabim, nenravnim, brezbožnim knjigam in enakemu časopisu. Vso svojo moč in veljavo pa zastavlja za dobre knjige, za krščansko časopisje.

Pa pridejo zmešane duše, ki očitajo Cerkev v tem izvrševanju svojega zvanja nestrpnost ali celo nasilnost! Kaj pa je strpnost? Ali to, če bi trpeli, da se laž šopiri poleg resnice, da se širi smrt poleg življenja, da gospodari satan poleg Boga? Ali je to strpnost? Ali je to dopustno? Ne, ne! Strpnost (ali kakor pravijo »toleranca«) bi mogli imeti samo nasproti osebam, nikdar pa ne nasproti njihovim zmotam, nasproti smrtnemu strupu njihovemu.

Nasprotna, protikatoliška armada tudi ne pozna nikake tolerance. S pismom in besedo, z bistroumnostjo in dovtipi, v sliki in knjigi, v časopisih in letakih, z zvijačo in pretkanostjo, v gle-

dišču in na plesišču, v delavnici in gostilnici, v vozu in na železnici — se bori proti božji reči, proti ustanovi Kristusovi.

Zato pa — katoliški Slovenci! Očetje in učitej, dijaki in vajenci, mojstri in gospodarji, trgovci in obrtniki, knjižničarji in bralci! Nastopite v bran in v borbo za dobro knjigo, za dober časopis!

Palček Potep. Pravljica igra v treh dejanjih. Spisal A. Pajmč. Založila »Sveta vojska« v Ljubljani. — Vsebina omenjene igre je zelo poučna. Vprizoritev ne bo težka. Šolskim in mladinskim odrom bo prišla jako na hvalo.

Z nekdanje Gorice. Spisal Fr. Bernik, župnik v Domžalah. S slikami. Samozaložba. 1925. — Ti zgodovinski paberki marljivega g. pisatelja so izpopolnilo knjige »Zgodovina fare Domžale«. Avtor je imel namen, sedanjem tržanom Domžal pojasniti, v kakšnih razmerah so živeli njih predniki.

Misijski jubilej. Novembra (1925) je minilo 50 let, odkar je don Bosko poslal prve misijonarje v Južno Ameriko, v Patagonijo. Med njimi je bil tudi sedanji salezijanski kardinal Cagliero, ki smo ga ob Marijanskem kongresu videli v Ljubljani. Tekom 50 let je šlo do 2000 salezijancev v misijone. Danes imajo 15 pokrajin, ki so jim izročene kot misijsko polje.

Zahvale.

Zahvaljujem se valed obljube sv. Mali Tereziji, da je M. Štok srečno prestala operacijo in se je rana, ki so jo smatrali za nevarno, dobro zacelila. Iv. Štok. — Učiteljica z Notranjskega se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Brezmadežni, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za zdravje. — F. B se zahvaljuje Materi božji, sv. Frančišku Ksav. in sv. Ant. Pad. za rešitev iz velike telesne stiske. — A. V. se zahvaljuje sv. Mariji Tereziji za varstvo v veliki nevarnosti. — Duhovnik ljublj. škofije se zahvaljuje vsled obljube sv. Mali Tereziji za pomoč v veliki stiski in grozeči nesreči — s pripombo, da mu je sploh že večkrat v težavnih slučajih došla pomoč, ker se je priporočal Mali cvetki. Zato priporoča vsem vernikom in duhovnim sobratom, naj iščejo pomoči pri novi svetnici. — Ana Tomec v P. se zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Mali Tereziji, presv. Srcu J. in Mar. za ozdravljenje bratove roke. — M. V. v Celju se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za uslišano prošnjo za zdravje v grlu. — Zavod šolskih sester v Mariboru izreka obljubljeni javno zahvalo sv. Družini, presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za večkratno očitvidno pomoč in varstvo v raznovrstnih nadlogah in težavah. — Mar. dr. F. L. se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za pomoč v bolezni. — B. T. Š. se zahvaljuje Mariji, pomoč. kristjanov, sv. Mali Tereziji za dobljeno zdravje. — Peter Potočnik se zahvaljuje Materi božji in sv. Mali Tereziji za ozdravljenje težke bolezni. — C. P. sv. Mali Tereziji za ozdravljenje hude bratove bolezni.

Priporočila v molitev.

A. R. priporoča najsv. Srcu Jezusovemu in sv. Mali Tereziji telesno ozdravljenje in dušno pomirjenje prijatelja. — Družbenka iz Mirne peči priporoča božjemu Srcu Jezusovemu družino za ljubi mir; sebe pa Materi božji, sv. Mali Tereziji in sv. Uršuli za milost redovnega poklica. — Dve Marijini hčerki se priporočata sv. Mali Tereziji, sv. Agnezi in sv. Angeli, da bi dosegli redovni stan. — Družbenka A. T. priporoča sebe in domače sv. Mali Tereziji za vredno preijemanje sv. zakr. in za pomoč v dušnih in telesnih zadevah. — Mar. družbenka se priporoča sv. Vinc. Pav., Mariji Pom. na Rakovniku in sv. Mali Tereziji za zdravje in za dosego redovni. poklica. — Družbenka S. M. priporoča Mariji Pomačaj na Brezjah, sv. Mali Tereziji svoje starše, sorodnike i. dr. v dosego raznih milosti po njenem namenu. — Pastirček Anton Podojsteršek (Sele pri Sl. gradu) z bolno nogo se priporoča za zdravje presv. Srcu J. in M., sv. Antonu Pad. in sv. Mali Tereziji. — Mar. družbenka Fr. L. Brezmadežni in sv. Mali Tereziji za zdravje in milost redovnega poklica. — Tri Marijine družbenke priporočajo svojo bolno mater najsv. Srcema, sv. Antonu Pad. in sv. Mali Tereziji za zdravje ali vsaj za potrpežljivost in srečno zadnjo uro. — M. K. pa se priporoča za dosego pravega poklica. — Marijina hči se priporoča v molitev za ohranitev deviškega življenja in za vnemo v Marijini družbi. — Fr. R. priporoča napredek svojega sina v šoli priprošnji sv. Antona.

Pri nakupu mandfakturnega blaga priporočamo „Bogoljubovim“ bravcem

Oblačilnico za Slovenijo

Najboljša postrežba, najnižje cene!

Testenine

Pekatete

so najboljše!

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

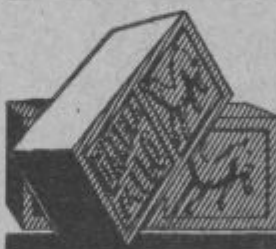
V LJUBLJANI

Obretnuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadruzi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 300 milijonov kron.

Priporočamo

Kolinsko cikorijo

1000

kral

je poplačan trud in delo gospodinje, ako uporablja pri pranju dosledno samo

miLO „GAZELA“

NEVESTE

predno se odločite nakupiti vso kuhinjsko posodo in orodja, oglejte si veliko in najcenejšo izbiro pri tvrdki

Stanko Florjančič

trgovina z železnino
Ljubljana, Sv. Petra cesta 35

TRI

TRITRITRI

?

prednosti nudi

TRI.

TRI.

TRI razkroji sam od sebe vso
nesnago ter vsled tega
olajša pranje.

TRI prištedi 30 % mila in 50 % časa

TRI podaljša za 30 % trpežnost perila,
menecije in drgnenje, ki pokvari
perilo, postane nepotrebno.

TRI je za najtinejše perilo neškodljiv,
zajamčeno ne razjeda tkanin,
ker je produkt narave!

Tvornice
Zlatorog
Maribor

